

ДЕСЕТ БОЖИЈИХ ЗАПОВЈЕСТИ

КРАЉЕВСКИ ЗАКОН ЉУБАВИ

“Љубазни! да љубимо један другога; јер је љубав од Бога, и сваки који има љубав од Бога је рођен, и познаје Бога. А који нема љубави не позна Бога; јер је љубав Бог” (1. Јованова 4:7-8).

Исус Христос је основао Хришћанску вјеру као основу љубави-Хришћани цјелим срцем воле Бога и један другога. Јован, један од Христових сљедбеника и блиски друг, записао је ове ријечи пред сам крај свог живота: “И ми познасмо и вјеровасмо љубав коју Бог има к нама. Бог је љубав, и који стоји у љубави, у Богу стоји и Бог у њему стоји” (1. Јованова 4:16).

Али шта је љубав?

Упитај своје пријатеље да ти то разјасне. Види дали ће они сви описати то исто једнако. Да ли ће они то изразити као осјећај? Или ће они то означити као дубоку обавезу према другима али остављајући теби да ти разрадиш што “брига” значи? Колико ће њих помјешати љубав са неком врстом сексуалне привлачивости?

Убрзо постаје јасно да ријеч љубав стално не означава исту ствар. Једна особа може рећи, “Ја волим сладолед” једноставно мислећи на уживање у њему. Други ће рећи, “Јао што волим вашу опрему”, значећи да он обожава-или жели-опрему коју ви носите на себи.

Зар то неби било дивно кад би ми могли употребити један чист значај љубави, специјално кад ми говоримо о љубави Бижијој коју има према нама и љубав коју би ми требали имати један према другоме?

Жалосно да таква слога не достаје у свијету. Многи народ признаће такву љубав, или неки дио наклона, који је потребан за пријатељске односе. Велики дио пажње је посвећен кад разматрамо значај љубави. Неки су тако неододржани да оправдавају сваку врсту понашања. У времену, љубав је једноставно једна законска ријеч да обухвати прихватање необичајно, разни начин понашања.

Многи религиозни људи прихваћају идеју љубави других као сами себе али остају равнодушни несхваћајући како у ствари Библија означава љубав. Као резултат, они не разумију потребу стављања у праксу библиски принципа који одлучује успјех или промашај њихова пријатељстава.

Десте Заповјести означава љубав.

За љубав да би била изражена мора да буде правило означена и разумљива. То је сврха Божијег закона, специјално у Десет Заповјести. Да ли ти знаш коначну сврху Божијег закона? Исус Христос је разјаснио сврху Божијег закона учећи нас како требамо употребити два велика принципа љубити Бога и љубити један другога. Он је ово истакао јасно кад га је неко упитао, “Учитељу, која је заповјест највећа у закону”? Како му је Исус одговорио? “Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом”. Ово је прва и највећа заповјест. А друга је као и ова: љуби ближњег свога као сам себе!. О овима двјема заповјестима виси сав закон и пророци” (Матеј 23:35-40).

Са нашим тако експлозивним повећањем знања, зашто онда тако мало људи разумије ову темељну библиску истину? Зашто свако не може да схвати “сав закон и пророци”, ове записе знамо као Стари Завјерт, учећи нас прво начину љубави, онда живо описује проблем и казну која се појављује у недостаци

љубави? Зашто много народа вјерује да је добра љубав учена само кроз Нови Завјет?

Љубав у Старом Завјету.

Љубав је главна средина свих записа, од обадвоје Старог и Новог Записа. Чудновато многим људима, јесто да у Старом Завјету наилазимо на упуство да “воли ближњег свога као сам себе” (3. Мојсијева 19:18). То је ту такођер оно што је Мојсија записао “стога дакле, Израилу, што иште од тебе Господ Бог твој, осим да се бојиш Господа Бога својега, да ходиш по свијем путовима Његовијем и да га љубиш и служиш Господу Богу својему из свега срца својега и из све душе своје. Држећи заповјести Господње и уредбе његове, које ти ја данас заповједам, да би ти било добро” (5. Мојсијева 10:12-13).

Свака заповјест Божија је за наше добро. Да ли си примјетио у прошлом запису да слушајући Божије заповјести и извршавајући љубав јесу неопозиво повезане заједно у Божијим очима? То је зато пошто заповјести означавају љубав која је темељ за свако побожно сродство.

Љубав једноставно кратко наводи намјеру Десет Заповјести. Павле је написао: “Заповјест, 'не чини прељубе, не уби, не укради, не свједочи лажно, не зажели'; и ако има још каква друга заповјест, у овој се ријечи извршује то јест, 'љубу ближњег својега као сам себе’” (Римљанима 13:9).

Божија Љубав Према Човјечанству.

Из почетка, Божије међусобно дјеловање са живим бићима било је мотивисано кроз Његову љубав према нама. Како је Исус изјавио, “Јер Богу тако омиље свијет да је и сина Својега једнороднога дао, да ни један који га вјерује не погине, него да има живот вјечни. Јер Бог не посла сина Својега на свијет да суди свијету, него да се свијет спаси крозањ” (Јован 3:16-17).

Бог хоће да ми сви живимо вјечно-да добијемо вјечни живот. Али прво ми мора да се учимо како да подносимо један другога, како да љубимо један другога. Због тога је љубав много важна.

Мир и слога је немогућа без поштивања и љубави. Ако би Бог дао нама вјечни живот без да нас не научи како да волимо један другога, Он би онда учинио да ми живимо вјечно у забуни и хаосу.

Бог не ће дозволити садашњу осветљивост, љубомору, непријатељство и себибчне жеље људске природе да оде у вјечност. Ми морамо учити прави смисао љубави или ми нећемо моћи добити вјечни живот. “Ми знамо да пријеђосмо из смрти у живот, јер љубимо браћу”; написао је апостол Јован. “Јер ко не љуби брата остаје у смрти. Сваки који мрзи на брата својега крвник је људски; и знате да ни један крвник људски нема у себи живот вјечни” (1. Јованова 3:14-15).

Тако ми опет долазимо до питања: што је љубав? Јован нам даје одговор, “И ово је љубав да живимо по заповјестима Његовима...” (2. Јованова 1:6). Апостол Павле каже нам да “љубав не чини зла ближњему; даклем је љубав извршење закона” (Римљанима 13:10).

Други библиски писац, Јаков, показује нам јасно да Божији краљевски закон љубави специфично обухваћа Десет Заповјести. “Ако дакле закон царски извршујете по писму: 'љуби ближњег као сам себе', добро чиниш; ако ли гледате ко је ко, гријех чините, бићете покарани од закона као преступници. Јер који сав закон одржи а сагријешу у једноме, крив је за све. Јер онај који је рекао (у Десет Заповјести) 'не чини прељубе', рекао је: 'не уби'. Ако дакле не учиниш прељубе а убијеш, постао си преступник закона” (Јаков 2:8-11).

Шта је Гријех?

Види како Библија означава гријех: “сваки који чини гријех и безакоње чини; и гријех је безакоње” (1. Јованова 3:4). Или као Краља Јакова Превод каже, “гријех је преступ закона”. Односећи се на Библију, гријех је једноставно преступ било које од Божијих заповјести.

Како гријех утјече на једно другарство са Исусом Христом? “И знате да се Он јави да гријехе наше узме; и гријеха у Њему нема. Који год у Њему стоји не гријеш; који год гријеш не види га нити га позна” (1. Јованова 3:5-6).

Озбињно звучи, зар не.

Јован наставља, “По том се познају дјеца Божија и дјеца ђавоља: који год не твори правде, није од Бога, и који не љуби брата својега” (стих 10).

Како ми можемо знати да познамо Бога и имати прави однос са Њиме? “Који говори, 'познајем га', а заповјести Његовије не држи, лажов је, и у њему истине нема. А који држи ријеч његову, у њему је заиста љубав Божија савршена; по том познајемо да смо у Њему: (1. Јованова 2:4-6).

Како је Исус ходио? Он нам је рекао, “Ако заповјести моје уздржите остаћете у љубави мојој. Као што ја одржах заповјести Оца својега и остајем у љубави Његовој” (Јован 15:10). “Јер од себе не говорих, него Отац који ме посла он ми даде заповјест што ћу казати и што ћу говорити. И знам да је заповјест његова живот вјечни. Што ја дакле говорим оно говорим као што ми рече Отац” (Јован 12:49-50).

У Исуса Христа властитим ријечима, “остату у”-или одржати поступакод-побожној љубави јесте постигнуће одржавања заповјести Божијих. Његов примјер учи нас да је постигнуће и побожна љубав јестенадахнуће. Гријех је једноставно кршење љубави са преступом заповјести Божијих. Гријех је безакоње-занемарење или одбацивање бити повезан са Божијим правилима које означава праведну, побожну љубав.

Закон И Слобода.

Бог нам не даје слободу да би се ми владали како желимо. Кроз Библиско описивање Божијег закона слободе, то просто означава слободу као независност од гријеха и његова хараличка посљедица, а не слободу да задовољавамо себичне жеље.

Наш гријех задава на страшне посљедице. Оговарајући гријех човјека, Павле је написао, “На путовима је њиховим раскопавање и невоља. И пута мирнога не познаше” (Римљанима 3:16-17). Он успоређује учинак гријеха са робовањем-опречно слободи. “Јер кад сте били робови гријеху, прости сте били од правде. Какав дакле имадосте плод за који се сад стидите? Јер је онога крај смрт”! (Римљанима 6:20-21).

Гријех, преступ Божијег закона, не само да нас поробљава већ, ако продужимо, чини нас неспособним да примимо вјечни живот (Матеј 19:17). Због тога Јаков нам каже: “Тако говорите и тако творите као они који ће законом слободе бити суђени” (Јаков 2:12). Божије заповјести стављају основно правило са којим ће нас Он осудити.

Само кад се ми покајемо, са обуставом преступа Божијег закона, онда можемо бити слободни од гријехвних посљедица кроз очишћење жтвовања Христа, које нас довољно може очистити од наших гријеха (Дјела 2:38; 1. Јованова 1:7). Павле је разјаснио да ова права слобода ропства гријеху јесте приступачна само онима

који искрено слушају Божија упуства. “Хвала дакле Богу што бивши робови гријеху послушасте од срца ту науку којој се и предадoste” (Римљанима 6:17).

Јован је то све повезао заједно, разјашњавајући да одржавањем Божијих заповјести јесте стављено у извршивање љубави Божије. “Јер је ово љубав Божија да заповјести његове држимо; и заповјести његове нијесу тешке” (1. Јованова 5:3). У мјесто бити оптерећен, заповјести Божије расвјетљују стазу побожне љубави и слободе.

Ова истина је јако јасно истакнута у Псалму 119:98-105: “Заповјест твоја чини ме мудријега од непријатеља мојих; јер је са мном увијек; Размији постах од свијех учитеља својих; јер размишљам о Твојим откривењима. Мудрији сам од стараца; јер заповјести Твоје чувам. Од свакога злога пута заустављам ноге своје, да би чувао ријеч Твоју. Од наредба Твојих не одустајем; јер си ме Ти научио. Како су слатке језику мојему рјечи твоје, слађе од меда устима мојима! Од заповјести Твојих постадох разуман; тога ради мрзим на сваки пут лажни. Ријеч је твоја жижак нози мојој, и видјело стази мојој”.

Стога није чудо да нас је Исус опоменуо, “Писано је, 'не живи човјек о самом хљебу, него о свакој ријечи која излази из уста Божјих'“ (Матеј 4:4 наведено из 5. Мојсијевој 8:3). Десет Заповјести су кичма свих надахнутих ријечи Божјих. Павле нам каже, “Обрезање је ништа, и необрезање је ништа; него одржавање заповјести Божијих” (1. Коринћанима 7:19).

Водић и Понашање.

Ако мислите о Библији као водећој књизи људског понашања, Десет Заповјести служи као главни наслов на својој табли садржаја. Само од себе, заповјести не говоре цијелу причу, али оне то у ствари садржавају.

Исус је рекао, “не мислите да сам Ја дошао да покварим закон или пророке: нијесам дошао да покварим, него да испуним” (Матеј 5:17). Да “испуним”, Он је мислио да ће Његово учење ипунити или проширити употребу заповјести Божијих. Грчка ријеч *pleroo*, која је преведена на “испунити”, значи “исунити или напунити” (Vince's Complete Expository Dictionary Of Old and New Testament Words, 1985, “fill”). Друга прихватљива фраза за плеру у овом смислу су “напунити до врха, напунити равно, учинити преобилно”.

Исус Христос разјаснио је својим ученицима да његова мисија и сврха јесте да дода до или или да разјасни намјерни значај од Десет Заповјести-а не да укине или одузме од њих. Да би истакао овај циљ, у овом истом напису Он је потврдио неке важне заповјести и онда у велико разрадио њихову важност. Он се прво осврнуо на заповјест која забрањује убиство. “Чули сте како је казано старима 'не уби, јер ко убије биће крив суду'. Али вам кажем, да ће сваки који се гњеви на брата својега на зашта, бити крив суду; а ако ли ко рече брату својему 'неваљалац!', биће крив скупштини; а ко рече, 'будало!' биће крив паклу огњеном” (стих 21-22).

Исус Христос показао је да принцип уведен у овој заповјести иде много даље него само узети људски живот. Христос разјашњава да осуђивати и мрзити некога у нашем срцу може да нас спречи да добијемо вјечни живот. У другој ријечи, Исус је показао да Његова наука потврђује и разјашњава захтјевајуће понашање обухваћено у Десет Заповјести.

Сродство и Десет Заповјести.

Кад је Исус разјаснио да све записано “закон и пророци” спада под два главна значаја љубав према Богу и љубав према сусједу. Он је изразио важност пријатељства (Матеј 22:35-40). Он нам је говорио да свака заповјест Божија означава положај узрочног пријатељства који би ми требали имати један према другом или са Њиме..

Кад ми гледамо из близа Десет Заповјести ми видио ма прве четири означавају како се треба односити према Богу—како показати искрену љубав и поштовање према нашем Творцу. Других шест означава важност за правилан однос један према другом. Ово је темељито важно да би се разумио Божји закон и његова важност. Оне нису једноставно обичне уредбе или обреди. Они који их поставе у овакво свјетло погрешно разумију Божију намјеру и сврху у давању нам свога закона.

Бог просто нам говори да су све Његове заповјести за наше добро. Оне имају свху. Оне би требале бити благослов и корист човјечанству. Оне означавају сродство које производи поштовање, сарадњу и стабилност међу било којим друштвом које подпуно разумије и употребљава их.

Намјера ове брошуре јесте да вам помогне да боље разумијете и употребите Десе Заповјести. Многи их виде само једноставно као навод да или не и подбацију да схвате њихов прави значај. Надамо се да ће ова књижица надахнути вас тако да ћете бити захвални на мудрости Божијој и да ћеш гледати на Његове заповјести као ваше правило понашања. Овај примјер је показан од Исуса Христа (Јован 15:10; 1. Петрова 2:21; 1. Јованова 2:6).

ПРВА ЗАПОВЈЕСТ **Која је Наша Највећа Предност?**

“Ја сам Господ Бог твој, који сам те извео из земље Египта, из дома ропског. Немој имати других богова уза ме” (2. Мојсијева 20:2-3).

Кад је упитан која је заповјест највећа у Закону, Христос је одговорио са разјашњењем обухваћајући највећу важност нашег персоналног односа са Богом: “Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом” (Матеј 22:35-38; види такођер 5. Мојсијева 6:5). Утврдити, развити и одржати тај персонални однос са искреним и живим Богом јесте много важна обавеза коју икад можемо да учинимо. То је првенствено прави увиђај од Десет Заповјести: “Немој имати другог Бога уза ме” (2. Мојсијева 20:3).

Врховна водећа сила над нашим животом, јесте та која управља наш идеал, јесте наше жариште обожавања. Многе ствари могу замјенити мјесто обожавања правога Бога у нашем уму и срцу. Обожавање тих ствари може да уклони сваку могућност нашег успостављања и одржавања правилног односа са Богом.

Основа Нашег Односа Са Богом.

Библија је јако јасна поводом нашег односа са Богом: Он је наш Створитељ! Пророк Исаија укорио је стари Израил због немарности да схвате значај вјеровања и поштивања светог Створитеља. “Подигните горе очи своје и видите; ко је то створио? Ко изводи војску свега тога на број, и зове свако по имену, и велике ради силе Његове и ајке моћи не изостаје ни једно” (Исаија 40:26).

“За што говориш, Јакове, и кажеш, Израилу 'сакривен је пут мој од Господа, и ствар моја не излази пред Бога мојега'? Не знаш ли, нијесили чуо да Бог вјечни Господ, који је створио крајеве земаљске, не сустаје нити се утруђује? разуму Његову нема мјере” (стих 27-28).

Све што смо ми, и све што имамо, коначно долази из једног извора-Бога. Павле нас је упозорио “да се не поносимо, нити се уздати у богаство пропадљиво, него у Бога живог, који нам даје све изобилно за ужитак” (1. Тимотију 6:17). Само поуздано увјерење да је наша будућност обезбеђена лежи у нашем односу са нашим Створитељом.

Библија потврђује да наш Творац обадвоје жив и стваран-један и само један прави Бог. “А Господ је прави Бог, Бог живи и цар вјечни...” (Јеремија 10:10). Он је за нас створио дивно боравиште-нашу дивну планету. О је њу искроио да нас она снабдева са свим што нам је потребно за наше материјално добро и опстанка. То је његова жеља да ми уживамо и цјенимо Његов дар дат нама.

У исто вријеме, Он хоће да ми разумијемо да ми никад не смијемо посветити наше обожавање према било чему што је Он створио или сматрати то као извор нашег живота и благослова. Само Творац'никад створење-треба да прими ту част.

Поштовање Природе.

Људи обожавају природу, неки дио природе, било је засновано на једној идолопоклонској вјери једно за другим. Ердменсов приручник Библији (Eerdmans Handbook to the Bible) јасно разјашњава подупирање вјера које су биле савремено са географском блискошћу старог Израиља. “Велика идолска култура Египта и Месопотамије јасно су се изражавале у њиховој физичкој околини. Њихова вјера, као исто и њихових сусједа Хититија и Хананеја гледали су у природу. Они нису имали стварно схваћање о једном једином, свемогућем Творцу-Богу.

И тако су они схваћали за дивљу машту климу, пољопривредне догађаје и географски свијет око њих замишљали цијелог поретка богове” (1973 стр.10).

Египћани и Месопотамци замишљали су силу природе као моћне духове који владају у њиховој средини. Ово празновјерно вјеровање у Сунце, Звјезде и Мјесец такођер као “Мајка” земља и многе њене природне моћи, као муње, громове, кишу и ватру, остали су до данашњег дана у неким дјеловима тог свијета.

Иронично, ово подупрто схваћање прихваћено је од многих вјера које уче да Бог мање-више јесте цјелина подпуне природе силе свемира. Али ови имају једно заједничко; Они су подбацили да разликују Творца од Његове творевине.

Многи народ ставља своје повјерење у астрологију. Да ли они схваћају или не, чинећи тако нешто они приписују свету силу створењу-звјезде-рађе него Творца. Бог нас је упозорио против таквог поступања. “И да неби подигли очи своје к небу, преварио се и вјеровао сунце и мјесец и звјезде, сву војску небеску, преварио се и клањао им се и служио им; јер их Господ Бог твој даде свијем народима под цијелијем небом” (5. Мојсијева 4:19). Астрологија је начин гледања у створење умјесто Створитеља за надприродно вођство.

Слављење створења јесте камен темељац данашњег материјалног, свјетског сматрања свемира. Теорија да се живот окреће без покретне силе јесте покушај да се разјасно створење-наш чудновати свемир-без интелегенције једног Створитеља.

Одговорни научници побијају вјеровање у својевољан постанак живота. Неки су показали да је научно немогуће произвести живот из мртвог. Истраживања показују да ћелије, темељац живота, јесте направљен од многих замршених и међособног дјеловања и непромјењљивог замршеног система да даје немогућ

живот који потјече самовољно означава чак много екстримни поглед закона и вјеројатности.

Михајло Бех (Michael Behe), члан професора биокемије на Лехај Универзитету, Вијетлам, Пенсловенија (Lehigh University Bethlehem, Pennsylvania) написао је “ Резлтат ових великих настојања за истраживање ћелија-истраживати живот на молекуларном ниову-јесте један гласан, чист продирљив крик за *'основу!* Резултат је тако недоуман и значајан да би се мога успоредити као један од највећих постигнућа у историји науке” (Darwin Black Box 1996 p.p 232/233).

Доктор Бехе добија чак могућност да се живот може развити. У другој ријечи, чврст истражни доказ сада јасно говори да постанак створења захтјева потребног Створитеља.

Зашто Се Народ Окреће Ка Празновјерству и Идолопоклонству?

Скором 2000 уназад апостол Павле разјаснио је да цијела људска наклоност за својство интелигенције и живота-дате снаге и физичко стварање био је главни извор празновјерства и вјерске сљепоће. “Јер кад познаше Бога, не прославише га као Бога нити му захвалише, него залудјеше у својим мислима, и потамње неразумно срце њихово. Кад су се граддили мудри, полудјеше, и претворише славу вјечнога Бога у обличје смртога човјека и птица и четвероножнијех животиња и гадова. За то их Бог предаде у жељама њиховијех срца и нечистоту да се погане тјелеса њихова међу њима самима. Који претворише истину Божију у лаж, и већма поштоваше и послужише твар него творца, који је благословен ва вијек. Амин (Римљанима 1:21-25).

Прва заповјест нас упозорава да не прихватамо вјеру или филозофију која учи да наш живот и добро са или овиси о обило чему осим на правога Бога. Ту нема свебоштва богова. Ту нема друге силе која влада на небу или зељи. “Где, Господа Бога твојега небо, и небо над небесима, земља и све што је њој” (5. Мојсијева 10:14). Он је сам све створио и уздржава свемир у коме ми постојимо.

Ово је Прве Заповјести важна порука. Ми требамо поштовати и слушати нашег Творца-тајанствено-радећег Бог који је извео страи Израил из Египатског ропства-и за корист нашег опстанка и благослова ником другом извору. Ми треба да волимо, поштујемо и служимо Њему-да би имали искрено, персонани приступ и додир с Њиме.

Како Може Прави Бог Бити Боља Реалност Нама?

То је кроз Божји ванредни рад да ми можемо боље схватити Божји карактер. Давид је описао своје одушевљено дивљење према Божијој бриги и односу према Његову створењу. “О високој слави Твојега величанства, и о дивним дјелима твојим размишљам. Приповједаћу силу чудеса твојих, и ја ћу величанство Твоје казивати. Хвалиће велику доброту Твоју и правду Твоју пјеваће. Податљив је и милосрдан Господ, дуго трпи и велике је милости. Дobar је Господ према свима, и жалостив на сва дјела своја” (Псалм 145:5-9). Још једном Псалм каже “Нека хвале Господа за милост Његову, и за чудеса Његова ради синова људских! Јер сити душу ташту и душу гладну пуни добра” (Псалм 107:8-9).

Наша Овисност О Богу Који Нас Је Створио.

Ми не схваћамо колико је наш опстанак крт, како смо стално овисни о Божијој вољи. Кад би Бог дозволио само неколко степени промјену у сталној

температури земаљске површине, правилна равнотежа еколошког система који је јако потребан за наш опстанак био би кобан. Само мала промјена у земаљској атмосфери омогућила би разорну радиоактивност да нас учини неплодне, постепено уништавајући људски живот. У колико деликатна равнотежа нитрогена и оксида карбон диоксида, озона и осталих потребних гасова и елемената није стално суздржано у атмосфери, живот који је нама познат не би могао остати на планети земљи.

Иста равнотежа је видљива у износу расподјеле воде у океанима, језерима, ријекама, ледењацима, воденим и брдовитим сњежним састојцима у односу на планетску земаљску масу. Дјелатна распрострањеност воде јесте потребна за натапање земаљске површине. Свјетски чудновати временски систем омогућава нам да узгајамо исхрану, чисти земљу од остатка и извршује многе друге потребе-да се не спомиње одмаралишта и љепоте коју нам даје.

Сваког дана ми овисимо о овој деликатној равнотежи. Бог нам открива да Он активно управља и контролише све то. Он је тај “Који је створио свијет и све што је на свијету” и јесте “Господ неба и земље, (који) не живи у рукотворенијем Црквама”. Прави Бог није тај који “прима угађање из руку човјечијих, као да би ономе требало што који сам даје свима живот и дисање и све” (Дјела 17:24-25).

Успркос Божијој величини, сили и слави “премда да није далеко ни од једног од нас: Јер кроз Њега живимо, и мичемо се...” (стих 27-28).

Мојсија је додао да наш Творац “Даје правицу сироти и удовици; и љуби дољака дајући му хљеб и одјело” (5. Мојсијева 10:28). Исус је разјаснио да је Бог тако добар и милостив према свима “Јер Он заповједа своје сунцу, те обасјава зле и добре, и дајке кишу праведном и неправедном” (Матеј 5:45). Бог се брине за добро цијелог народа-чак и онима који живе у незнању о Његовом постојању.

Зашто је то толико важно да ми разумијемо основно знање Божијег карактера? То је важно да ми разумијемо Бога пошто Он жели да створи у нама тај исти карактер-Своју свету природу. Петар нам каже да Бог има “Кроз које се нама дарпваше часна превелика обећања, да њих ради имате дјела у Божијој природи... (2. Петрова 1:4).

Ово схватање обухваћа један главни покрет обновљење-ума. Како нам је Павле рекао, “И не владајте се према овоме вијеку, него се промјените обновљењем ума својега...” (Римљанима 12:2). Каква обнова треба да се појави у нашим мислима? Павле је разјаснио, “Јер ово да се мисли међу вама што је и у Исусу Христу” (Филипљанима 2:5). Бог жели да ми будемо као и Он обнављањем мисли, става и изгледа према животу израженим са нашим префектним примјером, Исуса Христа. Како може оваква промјена у нашем уму да заузме мјесто?

Упознати Се Са Правим Богом

Ми упознавамо Бога са извршивањем Његова правца и изражавајући љубав према другима које покреће Његово схваћање, “И по том разумијемо да га познасмо, ако заповјести Његове држимо. И, “А који нема љубави не позна Бога; јер је Бог љубав” (1. Јованова 2:3; 4:8).

Библија је приручник који нам говори што ми треба да знамо о Богу. Исус Христос нам је рекао, “Не живи човјек о самом хљебу, но о свакој ријечи која излази и уста Божијих (Матеј 4:4 види такођер 5. Мојсијева 8:3). Павле је разјаснио да”Све је писмо од Бога дано, и корисно за учење, за карање, за

поправљање, за поучавање у правди. Да буде савршен човјек Божји, за свако добро дјело приправљен” (2. Тимотију 3:16-17).

Знати Бога, ми морамо учити ове надахнуте Записе. “Постарај се да се покажеш поштен пред Богом, као радин који се нема што стидјети, и право управља ријечју истине” (2. Тимотију 2:15).

Фамилијско Сродство

Сродство које жели Бог да има са нама јестао као што то дјеца имају са Оцем. “И бићу вам Отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ сведржитељ” (2. Коринћанима 6:18).

Овдје лежи величанствена сврха нашег опстанка: почетак постизања праведног карактера и наше коначне судбине као члана Божије фамилије (види Матеј 5:48). Апостол Јован истакао је важност овог специјалног сродства: “Видите какву нам је љубав дао Отац, да се дјеца Божија називамо и будемо; за то свијет не познаје нас, јер Њега не позна. Љубазни! сад смо дјеца Божија, и још се не показа што ћемо бити; него знамо кад се покаже, бићемо као и Он, јер ћемо га видјети као што јест. И сваки који ову наду има на Њега, чисти се, као што је и Он чист” (1. Јованова 3:1-3).

То је био овај разлог да се Христос родио да буде Спаситељ човјечанства. “А умањенога малијем чим од анђела видимо Исуса, који је за смрт што поднесе вјечан славом и части, да би по благодати Божијој за све окусио смрт. Јер приликоваше Њему за којег је све и кроз којег је све, који доведе многе синове у славу, да доврши поглавара спасења њихова страдањем. Јер и онај који освећује, и они који се освећују, сви су од једнога; за ради тога узрока не стиди се назвати их браћом” (Јеврејима 2:9-11).

Ово је величанствена сврха за коју си се ти лично родио: да будеш један члан од те исте Божије фамилије!

Каква изванредна љубав живог Бога, Творца свемира, јесте припремио за нас. Он жели да ми будемо дио Његове фамилије да живимо вјечно у Његовом Царству. Он нам говори да наша највећа предност у овом животу треба да буде да, “Него иштите најприје Царства Божијега и правде Његове” (Матеј 6:33). Наш небески Отац дао нам је овај живот да успоставимо сталан однос са Њиме тако да можемо примити вјечни живот као Његова дјеца.

Ми требамо љубити, поштовати и цјенити Њега тако много јер је Он врховни ауторитет и модел у нашем животу. Он је само један Бог. Ми не смијемо дозволити било чему да нас спријечи да му служимо и да га слушамо.

ДРУГА ЗАПОВЈЕСТ

Какав Је Бог?

“Не гради себи лика резана нити какве слике од онога што је горе на небу, и доље на земљи, или у води испод земље. Немој му се клањати нити им служити, јер сам Ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ, који походим гријехе отачке на синовима до трећег и до четвртога кољена онијех који мрзе на мене; А чиним милост на тисућима онијех који ме љубе и чувају заповјести моје” (2. Мојсијева 20:4-6).

Друга Заповјест иде право у срце нашег односа са нашим Творцем. То располаже са неколико главних питања: Како ми сваћамо Бога? Како га ми тумачимо сами себи и другима? Идоли представљају, непостојеће богови, дали

ми можемо употребљивати слике или друге изгледе који представљају правог Бога? Поред свега, какав је правилан начин служити само једном правом Богу?

У Првој Заповјести учили смо да је погрешно дозволити било коме створеном бићу укључујући било и једног жвог човјека, да би био много више важнији нама него наш Творац. Друга Заповјест се разликује од Прве у том што она разјашњава ово, да у нашем обожавању, ми не смијемо изједначити Бога са једним физичким предметом. Радити тако јесте неоспориво неприхватљиво Богу.

Друга Заповјест строго забрањује нам сваку врсту употребе непокретног или беживотног утварања-”од онога што је горе на небу, или доље на земљи”, у поштовању живог Бога.

Ипак Бог је створио на земљи једно обличје своје-у људима. Он нам је специјално рекао да је Он “створио човјека по обличју својему, по обличју Божијему створи га; мушко и женско створи их” (1. Мојсијева 1:27).

Људска бића-потомци Адама и Еве-јесу живи изглед живог Бога. Ми смо, од свега Божијег створења, створени по Његовом обличју. “...Кад Бог створи човјека, по обличју својему створи га. Мушко и женско створи их, и благослови их, и назва их човјек, кад су били створени” (1. Мојсијева 5:1-2).

Наш Творац јесте живи Бог, Он није мртви кип, облик или слика. Учинити било какво представљање од Њега квари и ограничава наше схваћање што у ствари Он јесте, и такођер прекраћује наше односе са Њиме.

Од свих ствари на земљи и на небу, само жива бића реалистично означавају приближност живом Богу. У истом смислу, као живо биће Исус Христос је био обличје Свога Оца. Не само да је Бог створио људе у Свом обличју, Он је створио нас да чак будемо као и Он. Бити као Бог-постижући Његов властити карактер у нама-јесте у ствари разлог зашто и постојимо. За то је чисто јасна важност сврхе Друге Уаповјести.

Само Бог Може Открити Какав Је Он

У једном смислу, Друга Заповјест Божија говори човјечанству: “Не мој да ми ти кажеш какав сам ја. Ја ћу теби казати какав сам ја! То је много важно да ти знаш и разумијеш да Ја нећу прихатити мени заступника”.

Нама је потребно реално разумјевање како смо ми као Бог у нашем садашњем положају. Ми такођер треба да знамо како смо ми одређени да будемо чак много више као Он.

Бог нам је дао стваралачку и водилачку могућност која се успоређује са Његовом личном, и ако још моментално на једној малој скали. Само ми сами од његова материјалног створења имамо стварну умну моћ. Наш ум може да размишља, анализира, планира и планирамо за будућност. Ми стварамо књижевност, умјетност, музику и пјесништво. Ми кројимо и зиђемо. Ми можемо да организујемо, руководимо и управљамо стварима, животињама и чак људима. Ми смо-у ограниченом смислу-много слични Богу.

Али у другим стварима, као жива бића, ми смо далеко да би били као Он. Наш карактер води у слабост. Наш однос један према другом остаје много пожељан. Наше духовно разумјевање јесте ограничено онда често погрешно и неправилно. Наше схваћање често пута је нетачно. Ми се пресуђујемо у нашим схватањима. Ми садржимо неправду и брзи смо на свађу. У свом овом духовном простору, ми смо сувише кратки да будемо као Бог. И ако нам је Бог дао ограничену могућност и карактеристику сличну својој, нама је потребно велико постигнуће и дивно-штеловање прије него ми постанемо као Он у природи и карактеру.

Усавршени Примјер

Ипак, ми нисмо без једног усавршеног обрасца Божијег карактера. Исус Христос, као живо биће, тако је усавршено представио какав Бог јесте кад је он рекао својим сљедбеницима, "...који види мене, види Оца..." (Јован 14:9).

Павле је описао Исуса Христа као, "Који је обличје Бога који се не види који је рођен прије сваке твари" (Колашанима 1:15). Он је описао Хришћане као оне који су "свучите старог човјека с дјелима његовијме. И обуците новог, који се обнавља за познање, по бличју онога који га је саздао" (Колашанима 3:9-10).

Бог жели да промјене духовну пророду човјека. Исто као Христос што је "обличје Бога који се не види", тако Бог Отац хоће да преокрене наш карактер у Његов изглед. Вријеме долази кад ће Бог преокренути оне који су постали ако Он у срцу и души из физичког у духовни опстанак.

Павле је писао Цркви у Коринту како ће се ово догодити. "А ово говорим, браћо, да тијело и крв не могу наслиједити Царства Божијега, нити распадљивост нераспадљивост наслеђује. Ево вам казујем тајну: јер сви не ћемо помријети, а сви ћемо се претворити. У један пут, у тренућу ока у пошљедној труби; јер ће затрубити и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се претворити. Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност" (1. Коринћанима 15:50-53).

Тako ће Бог учинити величанствени преокрет људских бића да буди као и Он. Јован је описао тај исти коначни преокрет кад је он написао: "Љубазни! сад смо дјеца Божија, и још се не показа шта ћемо бити; него знамо да кад се покаже, бићемо као и Он, јер ћемо га видјети као што јест" (1. Јованова 3:2).

Бити као Бог јесте наша судбина-само ако ми предамо наш живот Њему у послушности Његових Заповјести (за боље објашњење пишите нам за бесплатну књижицу, Кова је Твоја Судбина? и Пут у Вјечни Живот).

Бог Захтјева Одговорност

Ово нас доводи при крај дијела Друге Заповјести: "Јер је сам Господ Бог твој, Бог ревнитељ, који походи гријехе отачке на синовима до трећега и до четвртога кољена, онијех који мрзе на мене, али чиним милост на тисућима онијех који љубе и чувају заповјести Моје" (2. Мојсијева 20:5-6).

Бог нас држи одговорне за наш рад и дјело. Клањајући се пред идолима давајући им поштовање као једног Бога може изгледати као велико одање ако је један несвјесан Божије велике сврхе за људска бића. Али бог очекује од оних који га обожавају у истини и духу да изражавају своју љубав Њему са одржавањем Његових Заповјест од свег срца, а не само радити неке некорисне обреде пред једним идолом или иконом.

Исус је ово разјаснио чисто кад је Он рекао: "Бог је дух; и који му се моле, духом и истином треба да се моле" (Јован 4:24). Ми не смијемо молити се Богу са измишљотинама и безвредним обредима. Исус је то разјаснио када ће се "прави богомољци молити Оцу духом и истином, јер Отац хоће тахвијех богомољаца" (стих 23).

Знање и разумјевање истине Божије јесте важна за постизање светог, праведног карактера који Он жели створити у нама. То значи да ми требамо учити и напредовати (2. Петрова 3:18).

Читамо, "Сине мој, ако примиш ријечи моје, и заповјести моје сахраниш код себе, да пази ухо твоје на мудрост, и пригнеш срце своје к разуму, ако призовеш мудрост, и к разуму подигнеш глас свој. Ако га устражиш као сребро, и као

сакривено благо ако добро устражиш. Тада ћеш разумјети страх Господњи, и познање Божије наћи ћеш” (Приче 2:1-5).

Једном кад добијемо разумјевање Божијег откривења, Он нас онда држи одговорне за оно што ми знамо. Ми морамо употребити ово открито знање у нашем животу. Само они који раде оно што су научили треба да раде искрен служећи Богу (Римљанима 2:13; Јаков 1:22-25). Апостол Јован био је јасан: “Онај који говори, 'познајем га' а заповјести његове не држи, лажов је, и у њему истине нема” (1.Јованова 2:4).

Слушати Бога јесте поштовати га са надметањем Њега, са мислима и животом онако као Он би. То јест постати као Он вјечно. Ми Њему дозвољавамо да нас духовно кроји у Његово обличје. Ми га поштујемо и цјенимо са начином како ми живимо.

Божија Многа Имена Откривају Много О Њему

Библија употребљује различита имена за Богу. Он зове ствари онако како су, и Он зове себе онако што и јесте. Нека од Његових имена описују Његова својства и карактеристике. Друга су Његове титуле положаја, моћи и власти. Библија га зове “Старац Дана” и “Највиши”. Он је описан као наш Творац, наш Отац, наш Хранитељ, наш Господ, наш Краљ, наш Исцјељитељ, наш Спаситељ и наш Одкупитељ.

Да би разумио важност значаја светог имена, прегледаћемо једно много важно име Бога у Старом Завјету. На Јеврејском се зове Jahweh, често преведено Господ (са великим словима). Ово име означава Њега од лажних богова других народа. То га одваја као живог, парвог Бога народа Израиљева.

Јехова је изговор из Јеврејске главне ријечи која која значи “бити”. Бог је употребио ову ријеч у 2. Мојсијевој 3:14, кад је Мојсија питао Бога како се Он зове. Бог је одговорио да је Његово име “Ја сам онај што јест” или много лакше рећи “Ја ћу бити што сам био”.

Размотри ово разјашњење: Бог је учинио Своје присуство познато старом Израиљу за вријеме изласка у стубу огња по ноћи а са облаком по дану. Он је већ приказао Себе Мојсији кроз купину која је горјела али није изгорјела. Ово име говори јасно да је живи Бог, како Он говори нама, може бити-може учинити-што год он зажели. Он може показати Своју силу и присуство нама у било каквом смислу Он то жели.

Библија нам говори да име Јехова означава “Вјечног Бога” (1. Мојсијева 21:23). У значењу као исто и “Алфа и Омега, Почетак и Крај, Први и последњи”). На Грчком језику (Откривење 22:13) то се може превести на Енглески као “Вјечни”.

Ово описивање Бога чисто изражава да наш Творац јесте стално постојао и да ће стално постојати. Он не само да има живот вјечни у себи, Он већ има силу у себи да даде вјечност као дар онима онима који су му по вољи.

У превођењу Божијег имена са једног језика на други, сачувати значај имена а не његова фонетичног звука- јесте много важно. Стари Завјет је био писан на Јеврејском, Нови Завјет на Грчком. Име Бога обилно је преведено са Јеврејског на Грчки, давајући нам чист примјер да превођење Божијег имена са језика на језик је правилно прихватљив.

Само се сјети, да Бог жели од нас да познамо и признамо Њега онакав какав јесте. Стога, то је значење, а не звук или слагање слова по слово, Његова имена које је од великог значаја док се Библија преводи са једног језика на други.

Идочство Је Лукава Посљедица

Физичке израде, бојадисање икона или слике од светаца немају живота нити снаге. Чак и ако би ми точно знали како Бог изгледа-оно што ми не знамо-ми не можемо израдити икону која би изгледала многе стране Његова карактера који је откривен нама кроз Његове Ријечи. У исто вријеме Бог дјелује са отменошћу и милошћу а на друге са великом осветом и слиом. Он не жели да ми њега замижљамо као залеђена једно обиљежје персоналноности или карактера до тог искључења поред Његових многих других обиљежја. Он тражи да ми читамо о Њему, учимо какав је Он и да га опонашамо.

Послије писања Десет Заповјести на каменој плочи, Бог је разјаснио зашто Он не жели иконе да га замјењују у службовању. “За то чувајте добро душе своје; јер нисте видјели никаква лика у онај дан кад вам је говорио Господ на Хориву испод огња, да се не би покварили и начинили себи лик резан или било какву год слику од човјека или жене... и да неби подигли очи своје к небу и видјевши сунце и мјесец и звијезде, сву војску небеску, преварили се и клањали им се и служили им, Јер их Господ Бог твој даде свијем народима под цијелијем небом; А вас узе Господ и изведе вас из пећи гвоздене, из Египта, да му budete народ нашљедни, као што се види данас” (5. Мојсијева 4:15-20).

Бог је желио да се Израил сјећа и да они требају служити живоме Богу, а не идолима, и стално да упућују њихове молбе према Творцу а никад према предмету Његова створења. Он им је заповједио, “Пазите да не заборавите завјета Господа Бога својега, који учини с вама и да не градите себи лика резаног, слику од било које твари, као што ти је забранио Господ Бог твој” (5. Мојсијева 4:23). Иконе од божанства, изрезане и слике по зидовима, лончарства и других предмета су набројени међу забрањене и кривовјерне предмете (4. Мојсијева 33:52).

Кривовјерство и Расколашеност

У незнабожаачком вјеровању старог свијета, обожавање идола било је замршено повезано са плодношћу животиња, земље и биља. Са повезаности људске плодности са природном силом њихових идола представљаних као сунце, киша и терен-они су постизали плодност обраде који су били као сексуалне пијанке и храмска проституција. Расколашеност била је циљ њихове храмске службе. Они су уводили младе жене у зрелост жена са уписивањем њих да служе као почасне храмске проститутке. Мушкарци су били очекивани на честе посјете храмских јавних кућана службу њихових домаћих божанственика. Расколашеност и поквареност била је обучена у вјерске мантије и сматрано језа дјелатност.

Зато је разлог жто је кривовјерство и блудност често наведено у Библији. Павле је писао о том проблему: “Поморите дакле уде своје који су на земљи: курварство, нечистоту, сласт, злу жељу и лакомство, које је идолопоклонство” (Колашанима 3:5).

Петар је такођер повезао себично-задовољство понашања. “Јер је доста што смо прошло вријеме живота провели по вољи незнабожачкој, живећи у нечистотама, у сластима у пијанству, у ждерању, у пијењу у бого мрскијем незнабоштвима. За то се чуде што више не трчимо с њима у то исто неуредно живљење и хуле на вас” (1. Петрова 4:3-4).

Исала Иза Кулиса

Идолство било у којој форми осуђено је у Новом као и Старом Завјету. Павле је похвалио Хришћане који су “Како се обратисте Богу од идола, да служите Богу живу и истиниту” (1. Солуњанима 1:9), и упозорио остале, “за то љубазна браћо моја бјежите од идолопоклонства” (1. Коринћанима 10:14).

Много важније, исти апостол разјаснио је зашто употреба идола божанства као средство обожавања је погрешно. “Шта дакле говорим? да је идол што? или идолска жртва да је шта? Није; него што жтвују незнабожци, да ђаволима жртвују, а не Богу; а ја нећу да сте ви заједничари са ђаволом” (1. Коринћанима 10:19-20).

Окружени дубоко иконама и другим измишљеним идолством невидљива рука Сотоне је на дјелу. “Ако ли је пак покривено јеванђеље ваше, у онима је покривено који гину. У којима бог свијета овога ослијепи разуме, да им не засвјетли видјело јеванђеља славе Христове, који је обличје Бога, који се не види” (2. Коринћанима 4:3-4).

Сотона омекшава народ да увиђају, са њиховим умним очима, чак Сина Божијега без живота, замишљеног мртвим. Сотонска сврха јесте да скрене пажњу са Исуса Христа као активног и правилно живог замишљеног Бога описаног у четири јеванђеља. Са обманом већег дијела човјечанства (Откривење 12:9) на важност Божјих заповјести, Сотона је успио одвратити многи Хришћански свијет јавно истичићи обожавање Христових слика и икона-супротно чистом упуству Друге Заповјести.

Сјети Се Зашто Смо Створени

Друга Заповјест јесте једна стална опомена да смо ми само од свега створења, само створени по Божијерм обличју. Само ми можемо бити претворени у духовни изглед Христа, ко је, свакако, дошао у тијелу као подпуни духовни изглед нашег небеског Оца. Ова заповјест штити неше специјално сродство са нашим Творцем, који нас је створио по Свом изгледу, и још увјек кроји нас у Свој духовни изглед.

Друга Заповјест опомиње нас да је Бог већи него било шта ми можемо да видимо или замислимо. Ми никад не смијемо дозволити да то знање буде одгурнуто у страну од неких кипова, икона и сличности у нашем вјеровању и служењу Богу.

ТРЕЋА ЗАПОВЈЕСТ **Безбозност До Славе Од**

“Не узимајте узалуд имена Господа Бога својега; јер не ће пред Господом бити прав ко узме име Његово узалуд” (2. Мојсијева 20:7).

Трећа Заповјест односи се на изражај поштовања. У начину говора како ми изражавамо наш осјећај о Богу и другима и Њему. То обухваћа наш став, говор и понашање.

Поштовање јесте камен темељац доброг односа. Квалитет нашег односа са Богом односи се на љубав и обзир који имамо према Њему. То се такођер односи на начин како ми изражавамо поштовање према Њему у присуству других. Од нас се очекује стално да ми поштујемо ко и шта је Он.

Обрнуто, употреба Божијег имена у једном лакоумном понижавању или било у ком смислу непоштеног понашања изражава један став охолнога односа који

предпостављамо да би требали имати са Њиме. То се може мјењати из немарне непажње, у непријатељство и противљење. То покрива злоупотребу Божијег имена у сваком случају. (New Revised Standard Version тумачи Трећу Заповјест: “Не узимајте без потребе име Господа Бога својега, јер Бог неће опростити ко узима Његово име узалудо”. Значај Јеврејске ријечи *saw*, преведена “криво употребити” и “зло употребити”- “узалуд” у другим преводима- јесте “варка; пријевара; злоба; лажност; таштина; празноћа” (Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words, “Varka”). Имати сродство с Богом захтјева да га ми представљамо правилно, искрено и поштено.

Поштовати Бога и Његово Име

Да размотримо неколко начина како да се повежемо с Божијим именом. Бог нас је створио по Свом обличју са могућности да будемо Његова дјеца. Они који приме Дух Божији јесу чланови Цркве Божије. Божији закон означава нама прави став и вриједност, и наша нада лежи у том да будемо дио Царства Божијега. Све што је важно нама јесте дар Божији, “Јер кроз Њега живимо, и мичемо се, и јесмо...” (Дјела 17:28).

Види само како књига Псалма изражава поштовање према Богу “Благосиљај, душо моја, Господа! Господе, Боже мој, велик си веома, обукао си се у величанство и красоту” (Псалм 104:1). “Нека се боји Господа сва земља, и нека стрепи пред Њим све што живи по васиљеној” (Псалм 33:8).

Краљ Давид је написао, “Узвишаваћу те, Боже мој, царе мој, благосиљаћу име твоје од вијека до вијека. Сваку ћу те дан благосиљати, и хвалићу име твоје до вијека без престанка. Велик је Господ, и ваља га славити, и величанство Његово не може се достигнути” (Псалм 145:1-3).

Прљав Језик И Просте Ријечи

Вјеројатно да је много очит начин престапа Треће Заповјести са употребом прљава језика-употребу Божијег имена у псовању, одвратног неуљудног и простог изражавања и прљава језика. Каљање Божијег имена-и Његова Сина Исуса Христа-јесте свјетски обухваћено. Од самог почетка историје, већина човјечанства никад није показала поштовање према Богу које Он заслужује.

Псовање није само један начин какос е може злоупотребити Божије име. Свако ко без везе употребљује име Бога-или Христа-у свом свакодневном говору једноставно не позна Бога онако како би требало. Ипак, за чудо, особа може настојати да није тако.

У истом смислу особа је слична Јову, који је тумачио своју преспективу Бога-обадвоје прије и послје када је Бог показао њему како је понос заузео већину његова размишљања. “Ушима слушам о Теби” признао је Јова, “а сада те око моје види” (Јову 42:5).

Многи који су чули много о Богу бесвјесно мисле да га они знаду-да они имају прихватљиви додир са Њиме. Док у ствари они никад нису научили да га поштују. Они се понашају и понижавају Њега са лакоумном употребом Његова имена у свакодневном говору. Они несвјесно говоре свима који их чују да поштовање Бога није важно њима, и ако чак неки вјерују у Његово постојање.

Није важно како један може да схвати ову врсту непоштовања Бога, Трећа Заповјест ставља до знања да Бог сам по себи то не узима олако- “Јер не ће пред Господом бити праведан који узме име Његово узалуд”. Злоупотребљавати Његово име било на који начин духовно нас каља у очима Бога.

Мнги од нас по некад изразимо незадовољство према Богу. Као Јова, ми вјеројатно требамо-или још увјек требамо-размотрити наш властити став према нешем Творцу. Једном кад је Јова схватио свој неуљудни ства, онда је он себе видио у једном стварном свјетлу. “За то поричем, и кајем се у праху и пепелу” (Јову 42:6). У истом смислу, ми треба да се покајемо због нањег става који нес води ка непоштовању. Ми треба да пазимо на наш говор и чувати Божије име са поштовањем.

Исус Христос Подпуно Је Одкрио Бога Нама.

Бог жели да ми знамо и схватимо какав је Он-специјално Његову природу, или карактер-стога је он послао Исуса Христа као правилан примјер свега онога што је Он.

“Ко види мене, види Оца”, рекао је Исус (Јован 14:9). Он је дошао као Ткоји будући сјајност славе и обличја бића Његова (Јеврејима 1:3). Одкривајући нам-кроз Његов властити примјер-какав је Његов небески Отац и шта Он очекује од нас, Исус Христос нам је отворио пут у вјечни живот (Јован 17:1-3).

“За то и Њега Бог повиси, и дарова му име које је веће од савкога имена. Да се у име Исусово поклони свако кољено онијех који су на небу и на земљи и под земљом; и сваки језик да призна да је Господ Исус Христос на славу Бога Оца” (Филибљанима 2:9-11).

Види како подпуно Исус изражава славу Божију “Јер би воља Очева да се уњ усели сва пунина, и крозањ да прими све са собом умиравши крвљу крста Његова, кеоз све, било на земљи или на небу” (Колашанима 1:19-20).

Важност Христова Имена

Исуса Христа име, јасно, значи “Спаситељ”. Христос значи “помазаник” (један)-исто као и Јеврејска ријеч Месија. Као Син Божји, исус Христос јесте обадвоје наш спаситељ и Краљ. Само кроз Њега можемо добити спасење. “Јер нема другога имена под небом данога људима којим би се могли спасити” (Дјела 4:12).

Име Исуса Христа јесте важно за неш спас, али просто опетовајући Његово име без везе јесте неважеће и недава нам могућност да утјече на наш живот много безначајно. Павле је разјаснио Тимотију, “Тврдо дакле стоји темељ Божји имајући овај печет: 'Позна Господ своје' и 'да одступи од неправде сваки који спомиње име Господње’“ (2. Тимотију 2:19).

Он који се покају од својих гријеха и који се крсте у име Исуса Христа приме дар Духа светога и постану Хришћани; они постају као Христос (Дјела 2:38). “И” Павле каже: “све што год чините ријечју или дјелом, све чините у име Господа Исуса Христа хвалећи Бога и Оца крозањ” (Колашанима 3:17).

У другој ријечи, што год они раде треба да ураде односећи се на дозволу, ауторитет и овлашћење Исуса Христа-у Његово име. Употребљавајући Његово име, ипак, у било каквом смислу које би нанијело, омаловажење или срамоту имену јесте гријех и преступ Треће Заповјести.

Поштивајући Бога Са Нашим Примјером

Пошто они који слиједи Исуса Христа познати су са Његовим именом, и врше службу Богу у Његово име, њихово понашање стално означава да ли га поштују или не поштују. Божија Ријеч описује оне који слушају Његове заповјести као

што је “со земљи”, и “видјело свијету” (Матеј 5:13-14,18). Они представљају Њега и оно зашто Он стоји пред цијелијем човјечанством. Они носе Његово име као “себи народ изабран који чезне за добријем дјелима” (Титу 2:14). Они требају да доносе част Његовом имену са њиховим примјером.

Мојсија је разјаснио ову сврху народу старог Израиља: “Гле, учио сам вас уредбама и законима, као што заповједи Господ Бог мој, да бисте тако творили у земљи у коју идете да је наследите. Држите дакле и извршујте их, јер је то мудрост ваша и разум ваш пред народима, који ће кад чује све ове уредбе рећи: 'само је велик овај народ народ мудар и разуман'. Јер који је велик народ којему је Бог близо као што је Господ Бог наш кад га год зазовете?” (5. Мојсијева 4:5-7).

Мојсија је хтио да њихово понашање тако обожава Бога да би народ око њих постигао поштовање такођер према Њему.

Примјер Који Понижава Бога

Стари Израил, ипак, подбацио је да прослви Бога. Израил је нанио толико срамоте на Божије име да је Он дозволио њиховим непријатељима да их исели из обећане земље као заробљенике и робове.

Али је Он обећао да ће вратити назат њихове потомке и успоставити их као нацију за сврху да поврати част Његовом имену. Он је рекао, “Али ми се сажали ради светога имена Мојега, које оскрвни дом Израилев у народима у које дође. За то реци дому Израилеву 'овако вели Господ! Господ: не ћу вас ради учинити, доме Израилев, него ради светога имена Својега, које оскрвнисте у народима у које дођосте. И посветићу име Своје велико оскрвљено у народима, које ви оскрвнисте међу њима; и народ ће познати да сам ја Господ, говори Господ, Господ, кад се посветим у вама пред њима“ (Језекиља 36:21-23).

Како ће се ово догодити? Бог ће још једном дати потомцима Јакова одговорност да потврде славу имену Његову. “Биће у пошљедња времена гора дома Господњега утврђена уврх гора и узвишена изнад хумова, и стјецаће се к њој сви народи. И ићи ће многи народи говорећи, 'хајдемо да идемо на гору Господњу у дом Бога Јаковљева, и учиће нас својим путовима, и ходићемо стазама Његовијем' Јер ће из Сиона изаћи закон и ријеч Господња из Јерусалима. И судиће међу народима, и караће многе народе, те ће раскопати мачеве своје на раонике, и копља своја на српове, не ће дизати мача народ на народ, нити ће се више учити боју” (Исаија 2:2-4). У то вријеме земаљско становништво разумјеће стварност правога Бога и поштовати Његово име.

Хуљење На Бога Са Нашим Понашањем

Апостол Павле разјаснио је да онај народ који себе лицомјерно зове са Божијим именом и показују себе као Његов народ-док одбијају да га слушају-у ствари хуле на Његово име. Говорећи некима из свог народа, он им је рекао, “Учећи дакле другога себе не учиш. Проповједајући да се не краде, крадеш; говорећи 'не чини прељубе', чиниш прељубу; гадећи се на идоле, крадеш светињу. Који се хвалиш законом, а пријеступом срамотиш Бога. Јер се име Божије због вас хули у незнабожцима као што стоји написано...” (Римљанима 2:21-24).

Павле је објаснио чак и неки који се зову Хришћанима могу хулити на Божије име са њиховим понашањем. “Робови који су год под јармом да показују сваку част својим господарима, да се не хули на име Божије и на науку” (1. Тимотију 6:1).

Наше понашање треба да буде изнад укора. Павле је рекао да су Хришћани “посланици Христови” (2. Коринћанима 5:20), Његови персонални, изабрани представници. Некултурно и непоштено владање оних који представљају себе као Божије слуге понижавају Њега у очима других. То хули на име Божије, које они тврде да носе.

Исус Је Укорио Вјерску Лицомјерност

Исус Христос напао је оне који врше вјерско лицомјерство. “Тешко вама књижевници и Фарисеји, лицомјери! Што сте као окречени гробови, који се с поља виде лијепа а унутра су пуни костију мртвачкије и сваке нечистоте. Тако и ви с поља показујете људима праведни, а унутра сте пуни лицомјерја и безакоња” (Матеј 23:27-28). Народ је обично јако удобан са одавањем загрљаја Богу-све докле они могу да изражавају свој поглед и став у свом животу. Али, Божија жалба кроз историју јесте да многи људи немају своје срце у поштовању Њега.

Исус је рекао, “Лицомјери! добро је за вас рекао пророк Исаија говорећи, 'Ови људи приближавају се к мени уснама својим, и уснама поштују ме; а срце њихово далеко стоји од мене. Но залудо ме поштују учећи наукама и заповјестима људским’” (Матеј 15:7-9).

Он је такођер рекао, “А зашто ме зовете 'Господе, Господе!' а не извршујете што вам говорим” (Лука 6:46).

Како Ми Треба Да Поштујемо Бога

Бог захтјева од нас веше него само усмено признање. Он жели однос са нама које излази из нашег срца. Исус нам је рекао, “Добар човјек из добре клијети срца својега износи добро, а зао човјек из зле клијети срца својега износи зло, јер уста његова говоре од сувишка срца” (Лука 6:45). На крају, то није само довољно избјегавати злоупотребу Божијег имена.

Бог жели да га ми волимо и поштујемо. Поштивање Њега започиње у нашем мислима. Ми морамо да знамо ко и што је Он. Ми морамо знати што Он захтјева од нас и зашто. Ми требамо цијенити Његову мудрост, љубав, искреност и правду. Ми треба да стојимо у величини Његове силе и схватити да наш опстанак овиси о Његовој доброту.

Ми треба да говоримо с Њиме кроз наше молитве-сваки дан. Ми требамо слиједити савјете из Псалма и захвалити му се и величати га, отворено изражавати нашу захвалност за све што нам је дао. Ми требамо призати Његову важност. Ми треба да тражимо да створи у нама Његов начин мишљења и карактера. Ми требамо тражити силу Његова Духа да нам помогне пуним срцем да га слушамо и служимо само Њему.

Ми треба да поштујемо Бога више од свега са величањем Њега толико од желимо да будемо као и Он и тачно га представљати свакоме ко види и зна нас. Ако је овакав став у нама, ако и помислимо некад лажно да прикажемо или повредимо Његово име, повредиће нас. Наша јака одлука никад неће свјесно узети било које име Божије узалуд!

ЧЕТВРТА ЗАПОВЈЕСТ

Кључ За Једно Сротство Са Нашим Створитељом

“Сјећај се дана од одмора да га светкујеш. Шест дана ради, и свршуј све послове своје, а седми је дан одмор Господу Богу твојему; тада немој радити ни једнога посла, ни ти, ни син твој, ни кћи твоја, ни слуга твој, ни слушкиња твоја, ни живинче твоје, ни странац који је међу вратима твојим. Јер за шест дана створи Господ небо и земљу, море и што је год у њима; а у седми дан почину; за то је благословио Господ дан одмора и посветио га” (2. Мојсијева 20:8-11).

Зашто је одвојени у страну један дан у седмици толико важан да је Бог завео то у једну од својих Десет Заповјести?

Четврта Заповјест, сјети се Суботе, закључује један дио од Десете Заповјести која специфично помаже одлуку једног правилног односа са Богом-како ми треба да волимо, поштујемо и односити се према Њему. То нам разјашњава зашто и кад нам је потребно да узмемо специјално вријеме да се приближимо к нашем Творцу.

Субота, седми дан седмице, одвојен је од Бога као једно вријеме одмора као духовни подмладак. На нашем календару субота почиње на заласку сунца Петком у вече и завршава се заласком сунца у Суботу вече. Свакако, неко ће одмах да упита: зашто седми дан? Како наш однос са Богом има користи од одржавања тог пратичног дана него било који други дан? Послије свега, Петак вече и Субота вече су повезане са разном врстом спорта, активности и других важних занимања. Зашто ми треба да будемо разлика? Зар то није симболична заповјест-један никад не мисли да то узме дословно-и зар Исус Христос није игнорисао ову заповјест, остављајући нас слободне од тежког задатка одржавајући то?

Оваква питања предпостављају многр и широке предпоставке и дуго-држано вјеровања о Четвртој Заповјести. Али Божије Заповјести су лаке и лако се могу разумјети. Онад зашто је ова заповјест тако често игнорисана, нападнута и разјашњена криво од многих? Може ли то бити због изазова према заповјести Суботе ради схваћања покренутог од бога овог садашњег споственог бремена? Послије свега, обо биће жели да ми прихватимо тај његов поглед пошто он мрзи Божији закон. Он ради све што је могуће да би утјецао на нас да игноришемо, избјегнемо и расуђујемо нашим начином о томе.

Мало их у народу схваћа науку Сотоне. Као стварни “бог свијета овога” (2. Коринћанима 4:4), он је завео већину човјечанства (Откривење 12:9). Цијели свијет је постао плијен његовом упливу (1. Јованова 5:19). Његова намјера је стално била да уништи однос између правог Бога и човјека. Он не жели ништа више него да спречи народ да постигну један љубазни однос са њиховим Створитељом-чија је сврха Четврте Заповјести. Он жели да нас спријечи да постигнемо нашу невјеројатну будућност у Божијој фамилији.

Исус и Његови Апостоли Одржавали су Суботу

Што нас Христов персонални примјер учи о Суботи? “И дође у Назарет гдје је био одрастао, и уђе по обичају својему у дан Суботе у зборницу, и сједе да чита” (Лука 4:16). Исус је користио Сиботу за њезину сврху: да помогне народу како да постигну један персонални додир са својим Творцем. Послије Његове смрти, ми видимо Христове апостоле који слиједи Његов примјер у одржавању Суботе. “И Павле по обичају својему, уђе к њима, и три Суботе разговара се с њима из писма” (Дјела 17:2). “И Павле препираше се у зборницама сваке Суботе, и надговараше Јевреје и Грке” (Дјела 18:4).

Данас, ипак, многи народ који тврди да слиједе Христа не слиједе Његов примјер, који је он поставио и његови апостоли. Многи подбацују да схвате да подпуно одбацивање Суботе као Хришћански дан службе није одпочео скором 300 година послје Христове службе на земљи. Службена замјена Недјеље за Суботу било је заведено од Римског цара Константина, који је прогласио Хришћанство као службену државну вјеру да би обезбедио политичко напредовање над побјеђеним противником за утврђење царске столице. Његов противник био је да се Хришћани прогоне и убијају. Константин је био брз да схвати политичку предност да прихвати и помогне Хришћане, али то признање платило је цијену: државна управа над свом вјеском погледу.

Нигдје у Библији никад Оца или Исус Христос нису дали дозволу да се промјене вријеме Суботе седми да у Недјељу, за први дан седмице. Ни једно живо биће, установа или власт немају никакво право икад да мјењају оно што је Бог посветио!

Субота и Божанствени Однос

Субота је много важна за наш однос са Богом пошто нам то даје начин у коме ми спознајемо о молимо се Њему. Ми се морамо сјећати Суботе са формалним служењем Богу на тај дан. Друкчије ми губимо тај специјални значај који Бог жели да постигне у нама служећи му на тај дан. То је са престанком нашег нормалног рада и активности тако да се ми опомињемо на Божију опомену сваке седмице. Послје шест дана стварања ове дивне планете и свега на њој, наш Творац престао је са радом физичког свога дјела стварања и одморио се на седми дан (1. Мојсијева 2:1-3).

Субота је специјални дан за концентрисање у постизању нашег духовног односа са Богом. И ако је то дан одмора од нашег нормалног занимања нама је потребан физички одмор, то ипак није дан да се не ради ништа, како то неки сматрају. Обрнуто, Субота је специјални дан на који ми драматично мјењамо поглед на нашу активност. Бог имао намјеру да то буде диван дио времена кроз који ми марљиво се приближавамо к Њему.

Бог је рекао кроз перо Исаије: “Ако одвратиш ногу своју од Суботе да не чиниш што је теби драго на Мој свети дан, и ако прозовеш Суботу милином, свети дан Господњи, и будеш га славио не идући својим путовима и не чинећи што је теби драго, ни говорећи ријечи. Тадај ћеш се веселити у Господу, и извешћу те на висине земаљске, и даћу ти да једеш нашљедство Јакова оца својега; јер уста Господња рекоше” (Исаија 58:13-14).

Свакако, “веселити се у Господу” јесте разлог да престанемо, 24 часа на Суботу, рад нормалне активности које заузимају наше вријеме у шест дана седмице. Сродству је потребно времена. Свако успјешно дружење захтјева времена, ни један од нас не може успјети без тога-ни просидба, ни брак ни другарство. Наш однос са Богом није изнимка.

Бог, стога, жели да ми узмемо специјално вријеме да му служимо. то је само што Субота-седми дан седмице-може пружити. Јеврејска ријеч за Суботу, *Shabbath*, значи “стати, престати или узети одмор”. У Суботу ми треба да узмемо дан вољно од обичних активности и онда посветити то вријеме нашем Творцу. Зашто? За то што “је за шест дана створио Господ небо и земљу, море и што је год у њему; а у седми дан почину за то је благословио Господ дан одмора и посветио га” (2. Мојсијева 20:11). Субота, у једном различитом смислу разликује се од осталих заповјести, држи нас у додиру као јесте стваран Бог као наш Творац.

Свијет Без Познања Правог Бога

Погледај овај свијет око себе. Теорију еволуције, да је свијет и све у њему постало из ничега, влада у мислима многих научника. Многи научници ругају се на идеју да стварање захтјева разумног и намјерног, свемогућег Творца. Чак многи истакнути Хришћански научници прихватају овакво гледишта. Одржавање седмог-дана Суботу, ипак, држи оне који вјерно одржавају Десет Заповјести у сталном сјећању да њихова вјера јесте заснована на постојању једног стварног Творца.

Ми читамо, “Вјером познајемо да је свијет ријечју Божијом свршен, да је све из ничега постало” (Јеврејима 11:3). Та вјера није ништа мања од непоколебљивог повјерења да је Библија надахнута од светога Духа Божијега и тачно открива како је свијет, и човјечанство, дошло у опстанак. (За бољу информацију, изволите обратити нам се за бесплатну брошуру Да ли је Библија Итинита?).

Бог је дао неколико података како је Он створио свемир-само да је Он то створио. Одржавајући Суботу доноси нам ту чињеницу пред ум сваке седмице. Бог не жели да ми изгубимо то разумјевање. Он зна да сваки који изгуби то знање изгуби увид ко и што је Он. Ради тога је потребно ово знање. То је такођер стога важно одржавање Суботе ради нашег односа са Творцем. То нас одржава у стално додиру да ми служимо Торцу свемира.

Једно Стварање У Продужетку

Субота није само једноставна опомена на просло стварање. Бог је завршио физички дио Свог стварања за шест дана. Стога, духовни дио је још увјек унапред. Субота је важан дан на који ће то духовно створење-стварање нове особе у Христу-узети мјесто. Како нам је то апостол Павле и рекао: “За то ако је ко у Христ, нова је твар: старо прође, гле, све ново постаде” (2. Коринћанима 5:17).

Ново духовно стварање је унутрашњост-у срцу и карактеру сваке особе. То започиње када “одбаците, по правом живљењу, старог човјека, који се распада у жељама преварљивим, и да се обновите духом ума својега, и ...обучете у новог човјека, који је саздан по Богу у правди и светињи истине” (Ефесцима 4:22-24). Овај “нови човјек... је обновљен у знању односећи се на обличје онога који га је саздао” (Колашанима 3:10).

Духовни карактер не може доћи једноставно од наше саме воље. “стари човјек” ће неизбјеживо полећи слабостима и тежњама људске природе. Павле је описао ову борбу: “Јер знам да добро не живи у мени, то јест у тијелу мојему. Јер жељу имам у себи, али добро учинити не налазим. Јер добро што хоћу не чиним, него зло што не ћу оно чиним” (Римљанима 7:18-19).

Бог сам од себе ствара свети и праведни духовни карактер у нама. Он преокреће наше мисли и дава нам вољу и моћ да се успростављамо нашој природи. Павле је ово потврдио, говорећи на да “Јер је Бог што чини у вама да ходите и учините као што му је угодно” (Филипљанима 2:13).

Дан Обнове

Да ли ти схваћаш како је то важно? Ако смо ми у Христу, наш небески Отац ствара у нама Његов властити карактер, Његову свету природу (2. Петрова 1:4). Ово седмично вријеме Он је одвојио без престанка у страну да нас опомиње да је

Он Творац у истом седмичном времену у којем Он упуцује нас док нас Он припрема у нову творевину.

Божија Ријеч назива нас “новорођена дјеца” и говори да ми требамо бити “жељни разумнога и правога млијека, као новорођена дјеца” (1. Петрова 2:2). Субота је вријеме које је Бог одвојио у страну за нас да рстемо и да се ми приближујемо кроз учење Његових Ријечи, персоналне молитве и групна упуства. Он је то посветио-одвојио-као свето вријеме (1. Мојсијева 2:1-3). Ми то требамо употребити да нас всели у Њемуса искреним тражењем Његова приступа у нашем духовном постигнућу (Исаиа 58:14).

Субота је један дан на који Исусови сљедбеници требају расти приближавајући се један другоме. “И да разумјевамо један другог у подбуњивању к љубави и добријем дјелима. Не остављајући скупштине своје, као што неки имају обичај, него један другог савјетујући, и толико већма колико видите да се приближује дан судни” (Јеврејима 10:24-25).

Субота је једини дан на који је Бог наредио седмично окупљање: “Шест дана ради, а седми дан, који је Субота за почивање, нека буде свети сабор, не радите ни једнога посла; Субота је Господња по свијем становима вашим” (3. Мојсијева 23:3).

Унутрашњи доказ Новог Завјета показује да су Христови апостоли и њихови сљедбеници продужили да се окупљају на седми дан, Суботу. Они су одржавали тај дан, ипак, са једним новим обновљеним схваћањем на “нову” особу коју Бог настоји да створи. Однос седмог дана на њихов живот напредовао је у свој важности њима. Књига Јеврејима потврђује да су сљедбеници Христови и апостоли одржавали Суботу, потврђујући да “Докле је остављено још почивање народу Божијему” (Јеврејима 4:9).

Да, Исус и Његови апостоли стално су одржавали Божију заповјести да одржавају Суботу светом. Они су држали седми дан Суботу, исто као њихови другови Јевреји у то вријеме. Божија заповјест нас опомиње “сјећај се дана од одмора да га свткујеш” (2. Мојсијева 20:8).

Нама је очајно потребно да узмемо вријеме да се приближимо нашем творцу. Он нам говори да нам је јако много потребно вријеме да одвојимо у страну за наш однос са Њиме и кад га требамо узети. Ми требамо одлучити да ли ми вјерујемо у Његову одлуку и да смо вољни одржавати Његову заповјест о Суботи. (За опширније разјашњење Суботе, молимо вас потражите бесплатну брошуру *Од Заласка до Залска Бошија Субот Одмора*).

ПЕТА ЗАПОВЈЕСТ

Једна Основа Успјеха

“Поштуј оца својега и матер своју, да ти се продуље дани на земљи, коју ти да Господ Бог твој. (2. Мојсијева 20:12).

Пета Заповјест уводи нас у број заповјести која означава правилно понашање према другим особама. Шест заповјести-пета до десете-важи као начело владања у сфери људског понашања које покреће такођер много-далекосеже до појединца, фамилије, групе и друштва.

Наша вређања и искоришћавање других јесте ужасно. Напетост и величина насиља међу нама јесте неоправдано. Нама је очајно потребан преокрет овог ужасног резултата наше немоћи да подносимо један другог. Ми треба да се учимо како да радимо један с другим у слози у сваком погледу живота-да би постигли, љубазан дуготрајан однос.

Успостављајући почетни принцип са којим се може радити и однос се може успоставити јесте стварност у ових шест заповјести. Оне означавају, са увидном јасношћу, предно владања у коме људска природа ствара највећу путну препреку миру и сарадњи. Оне нас снабдевају са управом која нам је потребна да уклонимо препреку.

Ова Пета Заповјест поставља тон за осталих шест. Она означава важност нашег схваћања како да поштујемо и цјенимо један другога.

Учити се Поштовању Према Другом.

Учити се одговорности за наше властито понашање и карактер јесте почетак доброг односа. Наш карактер, који нарушава наше владање, започиње из нашег ранијег дјетињства. То је за вријеме наших дјечијих година да наш став почима да управља нашим персоналним жељама у односу за жељом и захтјевом других јесте тад искројен и моделиран. То је главна сврха Пете Заповјести: важност схватања како поштовати другог док смо још дјеца.

Пета Заповјест показује нам коме и како битно поштовање и част јесте најефикасније начело. То нас води да знамо како се требамо покаоравати другоме, како се правилно покоравати управи и како требамо примити савјет савјетника. За то је апостол Павле писао: “Дјецо: “слушајте своје родитеље у Господу: јер је ово прво. ‘Поштуј оца својега и матер’; ово је прва заповјест са обећањем: Да ти благо буде, и да живиш дуго на земљи” (Филибљанима 6:1-3).

Учити слушајући ову заповјест помаже дјечи за успостављање једног дугорочног правилног примјера, традиције принципа и закона. Поштовати друге треба бити нормално, природна навика научена из младости. Свеопћа употреба овог важног библиског принципа јкесте проста. Читамо: “Поштуј свакога: браћу љубите, Бога се бојте, цара поштујте” (1. Петрова 2:17).

Улога Родитеља

Бог је ставио главну одговорност за учење дјеце основном принципу живота директно на плећи родитеља. Могућност оца и мајке за успјех у овој одговорности односи се јасно колико они, у заокрету, су се покорили Божијем упуству и науци и показују љубав и поштовање према њему. Сјети се, Четврта Запоцјест која истиче важност персоналног односа са Богом предњачи заповјест да дајемо поштовање родитељима. Послије свега, Бог је наш коначни родитељ.

Види како је Бог напао духовне вође старог Израиља: “син поштује оца и слуга господара, ако сам Ја Отац, гдје је част Моја? И ако сам Ја Господар, гдје је страх Мој...?” (Малахија 1:6). Као наш Творац, Бог је Отац свију нас. Ми који смо родитељи требамо прије сматрати нас као да смо дјеца-дјеца Божија. То је такођер исто важно нама да поштујемо и слушамо нашег небеског Оца исто као што је то за нашу дјецу да поштују и слушају нас. Само онда то нам је могуће да у подпуности схватимо нашу улогу као духовни вође наше дјеце.

Кад ми прво поштујемо и слушамо Бога, ми стављамо правилан примјер нашој дјечи. Онда они могу да постигну навику поштовања са посматрањем нашег примјера и примјене оно што су научили. Дјеца прихвате вјеровање и владање најбоље ако они виде чврсту сталност између примјера и упуства од њихових родитеља и учитеља.

Изгубљена Спона у Дјечијем - Узгоју

Божије упуство родитељима чини то јасно: “За то љуби Господа Бога својега из свега срца својега и из све душе своје и из све снаге своје. И нека ове ријечи које ти ја заповједам данас буду у срцу твом. И често их напомињи синовима својим, и говори о њима кад сједиш у кући својој и кад идеш путем, кад легнеш и кад устајеш” (5. Мојсијева 6:5-7). Закључак је јасан: само кад ми држимо правилан принцип у нашем срцу ми можемо, као родитељи, успјешно их прећети на нашу дјецу.

Кроз Библију специјално Приче Соломона, ми наилазимо на многа упуства и примјере како ми можемо да поштујемо и цјенимо један другог. Ми би требали често пута разговарати о овоме међу нашом фамилијом и спровести их у живо дјело положаја нашој дјечи сваког дана. Ова дискусија треба бити међусобно-дозволити дјечи да слободно постављају питања која ми као родитељи треба да им помогнемо у том рјешавању, употребљавајући библиски принцип што јасније и тачније по могућностима (5. Мојсијева 6:20-21)

То је са поступањем дјече достојним поштивањем у једном међусобном поступку да се они могу учити како они требају да поштују друге и зашто њихов став и понашање треба изражавати љубав и бригу за њих. Родитељи који помажу својој дјечи у тражењу Божијег пута да би тако утврдили темељ фамилиске вриједности учећи их како се ослонити на Божију одлуку умјесто ослањајући се на своју властиту одлуку, каприц и жеље.

Дјеца, спацијално омладина, тражећи своје мјесто у друштву. Њима је потребно вођство, упуства, љубав и поштовање. Родитељи не смију да их изигравају. Павле је упозорио родитеље, специјално очеве, “Не раздражујте дјеце своје, него их гоите у науци и у страху Господњему” (Ефесцима 6:4). Родитељи требају да брижљиво и чврсто уједине настојање да њихова дјеца слушају правила послушности и постовања са једним великим стрпљењем и њежношћу. Ова љубазна повезаност јесте изгубљена у вези васпитања дјече.

Помоћ Дјеца да учврсте Своју Једнаокост

Дјеци је стално потребно охрабрење и често признавање њихова успјеха и постигнућа. Изнад свега, њима је потребна изобилна љубав и похвала да им се помогне да постигну једну чврсту једнакости која изражава један позитиван одраз и добро-намјерни поглед на живот.

Држи на уму да сва дјеца не одговарају на различите врсте похвале у истом смислу. Неки могу боље постићи један позитиван изглед кад је усмјеран на њихна њихову способност и предјеле ваљаности-рађе него на појединачно постигнуће. Похвала гађа тешко на постигнуће само, као на разред у школи, може навући непожељни осјећај слабости. Неки могу схватити да су само примили похвалу ако извршују изванредно-да се воле само када је њихов подухват одличан. Оваква врста похвале може имати супротан утисак са таквом намјером.

Као родитељи, ми се требамо радовати са нашом дјецом у њиховом постигнућу. Ми требамо дијелити њихов успјех, али ми морамо бити опрезни да ми управљамо нашом похвалом специјално према њима као појединцима. Ми треба да им кажемо кад смо а кад нисмо задовољни са њима. Тако ојачавамо њихово поуздање да је то њима могуће да нас задовоље као и Бога. Они виде себе да су прихваћени и захвални. То им дава наду у њиховој будућности и потврду њихова властитог обиљежја. Они су онда много више повјерљиви да имају повјерење у нас као родитеље и да нам узврате захвалу и част што испуњава

Пету Заповјест. То је њихов почетак правилног и позитивног односа са осталијем свијетом и коначно са Богом.

Поштовање Наших родитеља Као Одраслих.

Поштивање наших родитеља не престаје кад ми одрастемо. То је доживотна обавеза. Како они старе ту се појављује физичка брига према њима и по потреби финансиск помоћ. Исус је критикова оне у његово вријеме који су занемарили за довољну бригу остарјелих родитеља: “Добро укидате заповјест Божију да свој обичај сачувате! Јер Мојсија рече, ‘поштуј оца својега и матер своју’ и ‘који опсује оца својега или матер своју смрћу да умре’. А ви кажете: ако рече човјек оцу или матери: ‘корбан, што јест: прилог је чим би ти ја могао помоћи’. И тако им не дате му ништа учинити оцу својему или матери својој, укидајући ријеч Божију својим обичајем који сте поставили...” (Марко 7: 9-13).

Како ми треба да поштујемо родитеље који су незгодни за поштивање?

Жалосно, нису сви родитељи или бабе и дједови поштоване особе. Правилно поштивање оних чије понашање је мање него поштено није лако. За примјер, жртве беспресталне рјечите, физичке или сексуалне повреде обично наилазе то тако много тешко да поштују такве родитеље. Бог не захтјева, у Петој Заповјести, да дјеца таквих родитеља продуже да буду такав предмет сами по себи или њихова дјеца таквој погрешној пажњи.

Ипак, ми морамо поштовати наше родитеље. Онда, како ми можемо да поштујемо родитеље бабе и дједове чије понашање не заслужује поштовање? Како ми можемо употребити ову заповјест према њима? Прво ми морамо исправити наше понашање. Исус нам је рекао да волимо и да се молимо чак и за наше непријатеље (Матеј 5:44-45). Ово се односи и на родитеље који су погрешно поступали-поступају или чији се примјер не може поштовати. Ми не смијемо држати мржњу или зло намјеру према њима. Ми можда оштро се не слажемо са начином њихова живота. Ми само можемо мрзити њихово грешно понашање. Али ми њих не смијемо мрзити као особе, то је гдје је Бог подвукао линију нама, и ми смо благословени ако останемо на правој страни те линије.

Следеће, кад ми имамо прилику разговора са или о нашим родитељима, дједом или бабом, ми се морамо уздржавати од увредљивих примјера и поштивати их са поштовањем и цјењењем.

Ми треба да се молимо да им Бог помогне да могу да схвате грешне њихова погрешног пута да би се они повезали са Њиме и кроз Њега са нама.

На крају, ми треба да управљамо нашим животом у смислу и начину који поштује њих кроз наш примјер који ми можемо имат као њихови синови или ћерке. Наше властито понашање може им доћети част коју они никад можда нису зарадили.

Поштовати баке и дједове

Ми и наша дјеца морамо бити чврсти да не занемаримо са поштовањем наших баба и дједова. Они су придођели много у нашем животу, и многи старци воле своју унучад.

Ми требамо наћи могућност да имамо довољно времена слушајући и поштујући и питајући разна питања наших старца. Разговор са њима јесте као благо пошто нам они помажу за боље разумјевање и поштују наш извор. Дједова и бабина љубав према њиховој унучади изражава интересовање о њима. Дјеца која воле свога дједа и бабу поштују своје разумјевање о људима и животу.

Убирати Корист

Кад је Мојсија завео Десет Заповјести народу Израиља, он је споменуо други благослов, додаток дугог живота, за одржавање Пете Заповјести: “Поштуј оца својега и матер своју, као што ти је заповједио Господ Бог твој, да би ти се продужили дани твоји и да би ти добро било на земљи, коју ти даје Господ Бог твој“ (5. Мојсијева 5:16).

Ми, дјеца, смо баштина кад ми поштујемо наше родитеље. Ово је заповјест са дивним обећањем да ће зивот нам бити бољи у колико једноставно то извршујемо. Фамилија је зидарски камен друштва. Удружене фамилије граде моћна друштва и нације. Кад су фамилије раздвојене и поцјепане, жалостан резултат и трагедија појављују се у дневним новинама сваког дана. Било појединац или група-укључујући цијелу нацију-који разумеју важност јакост повезане фамилије убирају корист једног доброг односа са благословом од Бога.

ШЕСТА ЗАПОВЈЕСТ Живот Је Један Драгоцјени Дар

Не Уби! (2 Мојсијева 20:13)

Што чини људски живот драгоцјеним? Размотри то са Божијег гледишта. Он нас је створио по свом облику са намјером да створи у нама Његов властити карактер. Због тога разлога Он не жели “Јер неће да нико погине, него сви да дођу у покајање” (2. Петрова 3:9); успореди 1. Тимотија 2:4). Како је Исус Христос то разјаснио, “Јер Бог не посла сина својега на свијет да суди свијету, него да се свијет спаси крозањ” (Јован 3:17).

У другој ријечи, ипак, људски живот је често пута управљан са различитим погледом. Ми рјешавамо наш поглед са нашим, убијањем хиљадама људи у том процесу. Криминалци не краду само ствари већ живот жртве. Многи народ сматра непожељну трудноћу као једноставна неприлика или један неочекивани случај њихова сполног односа тако да се милиони не рађене дјече абортира сваке године.

Какав жалостан контраст нашем Творцу, који је обећао нама највећи дар могућности да дијелимо вјечни живот с Њиме. Убиство дана јесте обично приказивање на телевизорским новостима, специјално у великим градовима. Многа оваква убиства су учињена од чланова фамилије или бивших блиских пријатеља.

Случајна убиства од групе и улична насиља придодати су клими страха у многим заједницама. Убиства повезана са другим криминалом и дрогама честе су појаве. Небројне хиљаде око свијета падају жртве масовног убиства у име политике и идеологије. Убиство погађа свачије срце скором свакога на земљи.

У предпостављеним напредним заједницама, телевизија и филмови бомбардују грађане са криминалом и клањем. Насиље је тешко неразмршено уплетен у грађевину друштва да је то очано у нашој штампи и забављању. То је иронично да, уз пркос нашој привлачљивости са убиством, ми слиједимо примјер многих заједница кроз историју у осуди са строгим законом тога. Мало људи, стварно, не треба бити убјеђен да је убиство у њиховом друштву изван закона.

Ипак, други изазов поводом вриједности и посвећености људском животу настоји да започне контраверзију, посебно извршивање смртне казне над криминалцима од стране власти. Дали је смртна казна иста као и убиство? И што Бог каже о рату? И зашто је Бог дозволио старом Израиљу да узимају људски живот у рату против других народа? Да ли је то био престу Шесте Заповјести?

Стварни Предмет

На језги ових питања јесте овај предмет: Ко има власт да одузме живот? Ко има право да донесе ту одуку? Истакнутост у Шестој Заповјести јесте ти. Ти не смијеш убити! Не смијеш намјерно убити-смишљено или у срдњи момента.

Ми морамо контролисати нашу ћуд. Узети другоме живот ми немамо то право да доносимо одлуку. Та одлука је резервисана само за Бога самога. То је значајност ове заповјести. Бог не дозвољава нама да ми изабирамо да слободно, одлучно узмемо друге особе живот. Шеста Заповјест опомиње нас да је Бог даваоц живота, и само Он има власт да узме или да даде људима власт да то ураде.

Шеста Заповјест не односи се специфично на уморство-смрт проузрокована несретним случајом или неким другим не намјерним удесом. Таква смрт, и ако озбиљан догађај, није сматрана-законом Бога и људи-да падне у исту категорију као смишљено убиство.

Правда Против Милости

Божије првенство јесте за нас да будемо милостиви. Он је специјално милости према онима који се покају. “Реци им, ‘тако био ја жив’ говори Господ Господ ‘није ми мило да умре безбожник, него да се врати безбожник са свога пута и буде жив’” (Језекиља 33:11). Тако Бог мисли. Тако Он жели да и ми мислимо.

Кад су њезини оптужитељи довели жену ухваћену у прељуби код Исуса, каква је била Његова реакција? Њезини оптужитељи радосно би је били убили да се Исус сложио са таквом казном. Таква је била казна дозвољена законом за такве прекршаје. Али, и ако се Он било у ком случају није слага са њеним гријехом, ипак нити се он сложио са да она буде убијена. Умјесто, Он јој је заповједио, “и од селе више не гријеси” (Јован 8:11). Он је показао милост, давајући јој могућност да прегледа свој живот како је живјела и да промјене начин живота и избјегне долазећу осуду.

Послије свега, ми морамо положити наше рачуне пред Богом. Јаков нас је упозорио, “Тако говори и тако твори као они који ће законом слободе бити суђени” (Јаков 2:12). Бог ће коначно употребити правцу над сваким који убија да се покаје.

Божија милост-Његово опроштење-остаје омогућено грешницима, обухваћајући и убице. Бог жели да пружи опроштење свима нама. Али Он жели да се ми сви покајемо-из пуног срца напустимо преступ Његових заповјести и да се обратимо к Њему са тугом и понизношћу. Ми онда треба да тражимо опроштење и да се подвргнемо обреду крштења. Крштење служи као један став

потврђења да ми сматрамо старог себе мртвим-закопаном у воденом гробу са Христом (Дјела 2:38; Римљанима 6:4).

Позив и преокретај апостола Павла јесте дивна илустрација Божије милости и опроштења. Павле је персонално гласао за убијање Хришћана прије његова преокрета (Дјела 26:10). Ипак Бог му је опростио, чинећи га примјером од тог времена у напред у Његовој великој милости.

Павле нам је говорио о себи самом; "...Који сам прије био хулник гонитељ и силеција; али сам био помилован, јер не знајући учинио сам у невјерству. Али се још већма умножи благодат Господа нашега Исуса Христа с вјером и љубави у Христу Исусу. Истинита је ријеч и свакога примања достојна да Христос Исус дође на свијет да спаси гријешнике, од којих сам први ја. Али тога ради ја сам био помилован да на мени првome покаже све трпљење Исус Христос за углед онима који му хоће вјеровати за живот вјечни" (1. Тимотију 1:13-16).

Шта Је Са Смртном Казном?

За неке прекршаје, Божији закон дозвољава закониту државну власт да изврши смртну казну. Кад се власт држи Божијих принципа, овакав ства не крши Шесту Заповјест. Давајући нам свој закон, Бог је изразио свој суд поводом овакве ствари. Он је изразио, у напред, какви прекршаји заслужују смртну казну, и Он је поставио оштру одлуку за такав поступак. За примјер, једнок кривца кривица мора бити неспорно доказана са чврстим доказом и/ или доказана прије него се он или она казни.

Апостол Павле потврдио је државни ауторитет за извршење државне казне: "Јер кнезови нису страх добријем дјелима него злијем. Хоћеш ли пак да се не бојиш власти, чини добро, и имаћеш хвалу од ње; јер је слуга Божији теби за добро. Ако ли зло чиниш, бој се; јер узалуд не носи мача, јер је Божији слуга, осветник на гњев ономе који зло чини" (Римљанима 13:3-4).

Хришћанска Одговорност

Рађе него укинути закон, Исус Христос показао је његову духовну сврху и употребу. Он је проширио потребу закона, чинечи их значајно више потребним. Заповјест против убиства јесте један примјер. Исус је рекао, "Чули сте како је казано старима, 'не уби; јер ко убије, биће крив суду'. Али ја вам кажем да че сваки који се гњеви на брата својега ни за што, бити крив суду. А ако ли ко рече брату својему 'неваљалац' би ће крив скупштини; а ако рече, 'будало' би ће крив паклу огњеном" (Матеј 5:21-22).

Христос је опширно разложио значење "убиство" обухваћајући гњев, презирање или срдњу према другоме. Једноставно имати зло намјеру према другоме крши намјеру Шесте Заповјети. Зашто? Пошто је то метална и узбудљива борба да се види једно живо биће гдје пати. Употребљујући ријеч или израз да узбудимо повреду другим људима јесте једноставно грешка. Са нашим језиком или пером ми их нападамо ријечима. Ми повређујемо њихов осјећај. Ми укидамо њихово поштовање. Ми вређамо њихов углед.

Повремено ми се можемо понијети са разорном намјером. Наша намјера може бити опрчно противна љубави. Дух убиства може живјети у нашем срцу, и Исус нам је рекао о узроку таквих мисли и става што може бити наша властита смрт у језеру огњеном. Ипак ми се не смијемо свећивати против оних који нас вређа ријечима нападајући нас. Павле нам је рекао: "А никоме не враћајте зло за зло; промишљајте о том што је еиобро пред свијем људима; Не освјећуј те се за себе,

љубазни, него подајте мјесто гњеви, јер стоји написано ‘моја је освета, ја ћу вратити’ говори Господ” (Римљанима 12:17-19). Чак и за вријеме рата, један Хришћанин се очекује да живи са високим увидом већим него двијет око њега.

Побјеђиват Зло са Добрим

Павле нас је упутио на правилан приступ размишљања о освети: “Не дај се злу надвладати, него надвладај зло са добрим” (Римљанима 12:21). Ово би требао бити приступ сваког вјереника у Исусу христу. То је пут љубави који испуњава намјеру закона Божијега. “Благо онима који мир граде”, Исус нам је рекао, “јер ће се синоби Божији назвати” (Матеј 5:9).

Како онда ми можемо ставити овај принцип у праксу? “Чули сте да је казано: ‘љубите ближњег својега, и мрзи на непријатеља својега’. А ја вам кажем, љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне, да будете синови Оца својега који је на небесима...” (стих 43-45).

Бог жели од над да ми идемо много даље од спречавања убиства. Он захтјева да ми пакосно не вређамо друга жива бића ријечима или дјелима. Он жели да ми поступамо према онима који одлуче да нас мрзе са поштовањем и да учинимо све што је у нашој моћи да живимо у миру и слози са њима. Он жели да ми будемо градитељи, а не рушиоци, добрих односа. Постићи ово ми морамо поштовати овај дивни дар, овај драгоцени посјед-људски живот.

СЕДМА ЗАПОВЈЕСТ ***Штитити Брачни Савез***

“Не Чини Прелјубе” (2. Мојсијева 20:14)

Човјек и жена су створени да буду заједно, ду су потребни једно другом. Брак, једно природно уједињење човјека и жене, јесте одређено благословом, успостављено од Бога на стварању. Његов закон-у ванредној Седмој Заповјести-дозвољава брачни однос и успоставља га као темељ фамилије, који у заокрету стоји као темељ и много важан темељаци у друштву.

Бог је рекао нашим првим родитељима да ће “оставити човјек оца својега и матер своју и приљепиће се к жени својој, и биће двоје једно тијело” (1. Мојс 2:24). Божије упуство чисто је поставило оно што су све будуће генерације требале да уче поводом брака и сталног односа.

Како дјеца расту и сазревају довољно да носе одговорност једне фамилије и почну да исе свиђа и да цијене некога из супротног спола, то је природно и правилно за њих да су узму-да буду заједно-и да стварају властити фамилију изван својих родитеља. Само онда они “постану једно тијело” са физичким уједињењем и само једним сексуалним односом. Исус је истакао јасно да Бог, из почетка, имао је намјеру да брак буде један брак и стална заједница (Матеј 19:3-6).

Благослов са Опасношћу

Бог је намјерио да брак и секс-у пуном смислу-постане као велк благослов човјечанству. Њихова могућност за добро јесте неограничена. Али иста жеља да уједини човјека и жену заједно у једно природно љубавно уједињење-божанственог благослова-може изазвати и неприлике.

Ако то није природна жеља која нас привлачи особи супротног пола и није била учвршћена искључиво према једном вољеном брачном односу, искушење према уплету у сполну раскалашеност може лако да надвлада нашу контролу над самим собом. Ова слабост и јесте срж Седме Заповјести “Не чини прељубе” (2 Мојсијева 20:14).

Прељуба јесте преступ брачног уговора са намјерним учешћем у сполном односу активно са неким другим којиније твој брачни друг. Пошто Божији закон дозвољава сполни однос само у законитом браку, заповјест да се не чини прељуба, у принципу, значи било која врста сексуалне активности. Ни један сполни однос било које врсте не смије се радити изван брака. То је порука ове заповјести.

У многим дијелу свијета сексуална ресколашеност не сматра се више као једно социјално зло. Бог, ипак, категорично осиђује сву врсту сполне расколашености (Откривеље 21:8).

Наша Потреба За Сексуално Упуство

Бог нам је дао Седму Заповјест да управља и штити сполну улогу која доноси дугу радост и стабилност. Ништа више није очајно потребније од тога у овом вијеку. Бог је створио сексуално однос. То је била Његова идеја. Опречно неком дуг-схваћању, Он жели да ми имамо радост и обилно задовољство и стабилан сексуални однос у браку. У том смислу, наша сексуалност снабдева нас за схваћањем неше захвалности, осјетљивости, оданости и љубави према нашем брачном другу. То помаже додатку неограничености нешем осјећају за добробит и задовољство.

Веселе и поузданост ми добивамо из једног правилног брачног односа које може позитивно дјеловати нашим утјецајем на друге, специјално на нашу властиту дјецу. Бог жели брачни однос да је чврст и заштићен. Он нам каже у својим ријечима: “Уживај живот са женом коју љубиш свега вијека својега таштега, који ти је дат под сунцем за сва времена таштине твоје, јер ти је то дао у животу и од труда твојега којим се трудиш под сунцем” (Књига проповједника 9:9).

Али за прељубу Бог упозорава: “А за што би, сине, посртао за туђинком и грлио њедра туђој, кад су пред очима Господу путеви свачији, и мјери све стазе његове? Безбожника ће ухватити његова безакоња, и у ужа гријеха својих заплешће се” (Приче Соломонове 5:20-22). Опет против прељубе ми смо упозорени: “Хоће ли ко узети огањ у њедра а хаљине да му се не упале? Хоће ли ко ходити по живом угљевљу а ногу да не ожеже? Тако бива ономе који иде к жени ближњега својега; не ће бити без кривице ко је се год дотакне” (Приче Соломонове 6:27-29). “Мука и руга допада, и срамота се његова не може избрисати” (стих 33).

Јесу ли ова упозорења само ништа већ непросвјетљен, застарјелог датума реторике? Не вјеруј ти томе! Умјесто, разгледај цијелог свијета харање разрушено са сексуалним односом изван брака.

Посљедице Сексуалног Гријеха

Социјалне и персоналне повреде нанешене сексуалном расколношћу јесте тако продорно да топријети нашој могућности да би се одредила његова штета у људској патњи. Многи народ једноставно одбија да размишља његове вртоглаве посљедице.

Два претежна погледа истичу се. Неки људи тврде на своје право да могу радити што они желе: “Нико ми не може рећи што ја могу радити у мом властитом животу”. Други оштро тумаче било коју врсту понашања. “Није важно што ја радим ако нико није повређен”. Ове су препирке употребљене да оправдају сву врсту сексуалног понашања обухваћен у недеозвољеном сексу.

Оба погледа игноришу једну основну реалност: Народ бива увређен-тешко увређен. Неморал у било којој форми јесте коначно погубљив. Како на то прича каже, “Али ко учини прељубу са женом, безуман је, душу своју губи ко тако чини” (Приче Сол. 6:32). Прељуба прави жртву и повреду нашег ума и карактера.

Једна штетна повреда персоналног понижавања која слиједи из сексуалне неморалности. То се може поговарати, али се не може избјећи. Павле је рекао Хришћанима у ракалашеном граду Коринту: “Бјежите од курварства; јер сваки гријех који човјек чини осим тијела је; а који се курва он гријешу тијелу својему” (1. Коринћанима 6:18). Ово се упозорење односи једнако на мушко и женско пошто “Бог не гледа ко је ко” (Дјела 10:34).

Размисли о неким посљедицама сексуалног преокрета. Експлозија у преносу сексуалних заразних болести (СТД) сида, јесте свјетска срамота. СТД сматра се једна од највећих заразних болести на свијету. Аидс насамо узима један страشان број живота и патње и спотиче једну највећу смртну епидемију у историји. Лијечење и медицинско истраживање за лијечење јесте скупо. Иронично, све се ово може избјећи пошто су ове болест преношљиве скором и искључиво кроз сексуални однос или изопачени поступак.

Опадање у обавези према браку и фамилији и посљедице опадања у брачној вјерности и оданости један према другом приноси много повећано незадовољство. Један велики дио нашег друштва прихватио је навику обичног живјета-у односу. Наше је једно одбаљиво друштво. Искрена персонална слога је редовно се одбацује.

Дјеца су највећи губитељи у нашој брзој-стази друштва са својом вребачком сексуалном промјеном. Они примају све мање и мање родитељске бриге. У Америци отац спроведе просјечно само неколико минута на дан у један-са-један додир са појединим дјететом. За то барем није ни чудо да ми видимо једну брзо проширену заостало-културну отуђену и презрену дјецу? Друштво губи увиђај што у ствари јесте фамилија.

Штета Разбијених Кућа

Разваљене куће још једна запањена цијена сексуалне промјене. Оно, за узврат, леже друге социјалне трагедије. Једна већина економских непогода лежи у једног-родитеља кући. Кућа управљана од једног родитеља јесте једна водећа чињеница у додиру са наступом криминалне активности. Разваљене куће су главни узрок сексуалне расколшености и разбијених бракова јесу производ сексуалне невјерности.

К овоме ми можемо додати такођер велике легалне трошкове и опадању у продуктивности у зарадама, да се не спомиње често губљење бравка и персоналног имања. Ове чињенице доведу многи народ у чисто сиромаштво-практично ледичну мајку са малом дјецом. Проблем је повећан кад неко од ове дјеце кад одрасту са недостатком посла и социјалне неспособности и онда остану штићеници социјалног система чак кад и одрасу.

Развод брака чини чак многоп дубљи персонални проблем. Кома ће дјеца припасти борба се вуче годинама. Дјеца постану залог у једном тегљењу рата

између родитеља за њихову љубав и вјерност. Дјечија част пати; неки испадају из школе. Омладина у заокрету постају родитељи млађи и све млађи.

Психолошка Цијена

Много раније развода, потиштеност и психичка штета често је учињена на брачног друга и дјецу са сексуалном преваром. Многи су за стално уплашени од разочарања, срамоте и губљења осјећаја о самовриједности. У оваквом случају, један кућа не може више дати топал удобно обезбеђење које дава повјерење и наду. Недостатак наде производи самоубиство, који и јесете овакав узрок случаја смрти међу омладином и млађим народом. Таква трагедија може се догодити годинама послје посијаног сјемена очајања.

Психолошка штета издаје, неуважења и напуштања јесте гадна. Дух милиона је утопљен у гњев, депресију, и срџбу пошто је повјерење у једно кога се волило-дали брачни друг или родитељ-били изневјерени. Многи од оваквих особа су душевно поремећени за цијели живот. Неки од њих траже савјет, док други траже освету.

Проблем иде све даље и даље. Ко говори да неко није повређен? Прељуба и незадовољни сполни однос јесу улазница у трагедију. Стварна исплата за сексуални неморал је неописљива.

Прељуба Започиње у Уму.

Библија описује људско опсједнуће са замозадовољством са оним што је познато као: чежња. “Јер све што је свијету, тјелесна жеља, и жеља очију, и понос живота, није од Оца, него је од овог свијета. И свјет пролази и жеља његова; а који твори вољу Божију остаје до вијека” (1. Јованова 2:16-17). Чежња је почетак прељубе и неморала. “Чули сте како је казано старима: ‘не чини прељубе’” Рекао је Исус Христос. “А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу својему” (Матеј 5:27-28).

Супротно мишљењу многог народа, сексуална фантазија јесте све само није штетна. Наше понашање започиње у нашим мислима, у жељама које крстаре кроз наш ум (Јаков 1:14-15). Сањарење о недозвољеном сексуалном односу чини нас специјално повредљиве у правом смислу. Не гријеши. Могућност за гријех појавиће се. Ми требамо чути Исусово упозорење да прељуба почиње у срцу.

Није сва Привлачљивост Чезња

То је важно такођер да ми не разумијемо што је Исус рекао о чежњи на оно што он није мислио. Иначе наш поглед на искрену атракцију која природно слиједи дружењу и онда браку може бити тешко изврнуто.

Кроз Библију, Бог дозвољава добронамјерну сексуалну привлачљивост, која подупире просидбу а онда брак. Послије свега, ова намјера је један дио менталног и страственог грађива које је Он створио у човјеку и жени. Исус је осудио само грешно замишљање и понашање, а не искрену жељу за женидбу и постизање једног правилног односа са једним другим сполом. Нити је Он прогласио бесправним признањем некога из другог сполу као привлачљива. Он је, ипак осудио чежњу-ментални укус једног неморалног односа.

Ми можемо контролисати осјећајну жељу замјенити је са једном несебичном бригом према другом. Свакако, ова врста љубави јесте дар од Бога, могућим кад Божији Дух ради у нама (Римљанима 5:5; Галатима 5:22).

Поступити са Сполним Гријехом

Хвала на претежној збуњености, многи народ не почиње служити Богу са једном чистом одредбом, сексуално говорећи. За нас имати један правилан додир са Богом, јесте много важно да ми точно разумијемо како Бог гледа на нашу прошлост.

Ми требамо разумјети да је Бог милостив. Он нема задовољство да нас кажњава за наш гријех. Он много воли да нам помогне да заокренемо наш живот. Он је вољан да дијели вјечни живот са нама у Његовом Царству (Лука 12:32). Он се радује кад се ми покајемо и слушамо га-и почнемо живјети Његовим царским законом љубави (Језекиља 33:11; Јаков 2:8).

Кад је једна жена ухваћена у прељуби и доведена пред Исуса, Он није опростио њен гријех. Али Он није ни осудио њу. Он је једноставно рекао њој, “Иди и не гријеш више” (Јован 8:11). Давид нам је рекао да је Бог “Милостив је и добар Господ, спор на гњев и веома благ” (Псалм 103:8). Апостол Јован разјаснио нам је “Ако признајемо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде” (1. Јованова 1:9).

Требамо ли да узмемо други корак, онда, да промјенемо смијер нашег понашања? Божија ријеч даје нам овај савјет: “Како ће младић очистити пут свој? Владајући се по твојим ријечима. Свијем срцем својим тражим тебе, не дај ми да зађем од заповјести твојих. У срце своје затворио сам ријеч твоју, да ти не гријешим” (Псалм 119:9-11). Народ свих година старости требали би да уваже ове ријечи.

Једноставно покајање које смо ми урадили није довољно. Бог жели да ми марљиво учимо Његове Ријечи да учимо Његова правила живота. Онда кад ми почнемо искрено да окрећемо наш живот, Бог је обећао да “ако ваши грјеси буду као скерлет, постаће бијели као снијег...” (Исаиа 1:18). Искрено покајање и прихваћање таквог покајања од Бога јесте један цијели дио нашег духовног напредовања.

Стабилност Брака

Другарство је један од великог благослова који можемо постићи уз једног чврстог и љубавног брака. Бог је цјенио ово када је Он створи нас. “И рече Господ Бог, ‘није добро да је човјек сам; да му начиним друга према њему’” (1. Мојсијева 2:18). “Боље је двојици него једном, други ће га подигнути друга својега; а тешко једному! Кад падне, нема друга да га подигне” (Проповј. 4:9-10).

Многима од нас потребна је помоћ од нашег волљеног вјенчаног друга. Нама је потребан неко специјалан ко може дијелити наше пад и успон, побједу и промашај. Нико не може испунити ову нашу улогу боље од једног брачног друга који дијели са нама једну дубоку љубав и обавезу.

Друштво испашта за то што смо ми изгубили смисао кији је Бог имао за брак из самог почетка. Брак није један захтјев за задовољство Богу. Али је то велики благослов за пар који поштују један другог како је то Бог имао намјеру. Многи народ тежи и потребује корист која долази из чврстог брака.

Повратити оно што је Бог наумио, ми морамо дати браку поштовање које му је потребно. Ми морамо вјерно слушати нашег Створитеља заповјести “Не чини прељубе”.

ОСМА ЗАПОВЈЕСТ **Поступак Давања Рађе Него Узимања**

“Не Кради” (2. Мојсијева 20:15)

Осма Заповјест, која забрањује крађу, спотиче нашу пажњу на два опречна пута мишљења и живота. Приступ који обухваћати рађе него узети добива пун садржај популарности. Али давајући став обухваћа Божију љубав према другима.

Крађа је коначни доказ грабљивости, блудан начин живота, један који истиче постизање материјалне и недодирљивих ствари без разматрања за право и осјећај других. То презире уговоре и границе успостављене од друштва и Бога. То је језгро самољубља.

Духовна намјера заповјести против крађе говори нам гдје борба против себичности одпочиње. То почиње кад ми схавтимо да цјенимо право и потребу других.

Право на Власништо Имања

Осма Заповјест штити свачије право да свако има законски стечено властито имање. Бог жели да се то право цијени и поштује. Његов приступ к материјалном добру јесте балансирано. Он жели да ми просперирамо и уживамо у физичком благослову (3. Јованова 1:2). Он такођер очекује да ми покажемо разум како ми употребљујемо оно са чиме нас је Он снабдио. Али Он не жели да посједовање буде наша најглавнија сврха у животу (Матеј 6:25-33). Кад ми видимо материјални благослов као једну потребу да постигнемо већу-важнију стварност, Бог ужива виђајући нас гдје напредујемо.

Њему је то важно да племенитост рађе него грабежљивост покреће избор који ми учинимо. Пошто је то квалитет Његова карактера, Он захтјева да ми, од срца, дамо и служимо унапред од раскошног власништва самим себи.

Бог Воли Радосног Даваоца

Исус је ословио овај приступ кад је Он говорио о помоћи онима потребнима са зајмом. “А свакоме који иште у тебе, подај; и који твоје узме, (као што су паре на зајам сиротињи) не ишти. И како хоћете да чине вама људи чините и ви њима онако... И ако дајете у зајам онима од којих се надате да ћете узети, каква вам је хвала? Јер и грјешници грјесницима дају у зајам да узму опет онолико. Али љубите непријатеље своје, и чините добро, и дајте у зајам не надајући се ничему, и биће вам велика плата, и бићете синови највишега, јер је он благ и неблагодарнима и злима” (Лука 6:30-35).

Увиђајући што долази слиједеће што је Он већ рекао нама имајући драговољно рађе него себично срце, Исус је продужио: “Дајте, и даће вам се: мјеру добру и стресену и преопуну даће вам у наручје ваше. Јер каквом мјером дајете онаком ће вам се вратити” (стих 38).

Бог жели да буде наш сарадник у служењу другима у колико ми замјенемо похлепност са једном оданим служењем. Он гледа на мјеру наше намјере обавезане к томе давању начина у животу.

Павле је то изразио чисто. “Сваки по вољи својега срца, а не са жалошћу или од невоље; јер Бог љуби онога који драговољно даје. А Бог је кадар учинити да је

међу вама избилна свака благодат, да у свему свагда свако довољство имајући избилујете за свако добро дјело” (2. Коринћанима 9:7-8).

Бог се радује кад нас Он види, да је једном наша потреба учињена, употребљавајући додатак избилња у благослову да повећа нашу корист и помоћ другима. Он онда може знати да ми почињемо схваћати и слиједимо Његов начин живота.

Промјенути Срце Једног Крадљивца

Како се све ово односи директно на заповјест не кради? Павле нам даје спајање. “Који је крао више да не краде, него још да се труди, чинећи добро рукама својим да има шта давати потребноме” (Ефесцима 4:28). Крадљивац треба да иде много даље од једноставног прекида крађе да би узадовољио Богу. Једном је неко рекао: “Крадљивац који је преста да краде може још увјек да буде крадљивац у срцу—један крадљивац још увјек привремено незапослен. Он стварно престане да буде крадљивац само када он замјене крађу са давањем”.

Крадљивац треба да промјене своје срце и изглед.

Друго Обличје Крађе

Директно узимајући другога власништво није само један начин крађе. Преварљиви умјетник употребљује извртну обману да превари своје жртве. Лажљиви огласи раде исто. Произвођачи који погрешно представљају свој производ као добар а у ствари није они варају своје муштерије. Радници који урачунавају време које нису утрошили на радном мјесту или узимају новац више него што то треба краду од оних који су их узели да им раде.

Онда ту има оних који “позајмљују” али никад не враћају. Зар то није крађа? Ту има много начина да се узме оно што није наше и ми морамо бити на опрезу. Ми можемо да прекршимо Божију заповјест против крађе чак да не схватимо што смо урадили.

Радник који неради рад за који је плаћен такођер краде од свог запосленика. Особе које уживају у трошењу што други произведу одбијајући да имају удио њихова рада у томе и одговорности са њихове стране у производњи добра и служења јесте једна такођер врста крађе. Они вуку натраг што други произведу али чине ништа или не придонесе сами од себе к томе. Они узимају а давају скором ништа назад.

Види Исуса Христа причу за особу који одбио персонакну одговорност: “А приступивши и онај што је примио један талант рече ‘Господару, знао сам да си ти тврд човјек: жњеш гдје ниси сијао, и купиш гдје нјеси вијао. Па се побојаш и отидох и сакри талант твој у земљу; и ево ти твоје’. А господар његов одговарајући рече му ‘зли и лењиви слуго! Знао си да ја жњем гдје нисам сијао, и купим гдје нијесам вијао’” (Матеј 25:24-26).

Човјек у овој причи знао је да је он требао придонети своме газди. Али, због његова погрешног схваћања, он је добровољно пристао да буде непродуктиван. Он је знао правила и одговорност постављењу на њега. Он нема изговора за своје попустљиво понашање.

Исусова прича продужује: “Требало је дакле моје сребро да даш трговцима; и ја дошавши узео би своје с добитком. Узмите дакле од њега талант, и подајте ономе што има десет таланта” (стих 27-28).

Његов газда назвао га је “зли и лењиви”. У срцу он ништа није био различитији од крадљивца. Стога је његов газда дао његову награду другоме који

је радио тешко да би имао кореист и неко поред њега. Исус је употребио ову причу да би описао Божије ниско мишљење о само-себи и себичности.

Можемо ли Ми Украсти Од Бога?

Библија нам помаже да ми препознамо још једну врст крађе. Од времена Абрахамова (1. Мојсијева 14:20) па надаље, Библија показује примјер како су вјерне Божије слуге правилно признавали ко стварно посједује све-Бог. Они су вјерно давали десетак од њихова прихода. У уговору који је Бог учинио са страим Израилом, једна десетина од народног прихода бијо је одвојен у страну за свештенике да се финацира њихова духовна служба народу. Узалудно казати, овај обичај десетка (значи дати један десетак) никада није био популаран од много народа. То захтјева вјеру да ће Бог у изобиљу снабдјети њихову потребу ако они буду давалачки народ.

У 721 Б.Ц., општа непослушност Божијег закона било је тако учвржћено у старом Израилу да је Бог послао сјеверних десет племена у ропство од руке Асираца, остављајући само једно племе Јевреја и Бењамина, и разбацани дио Левита, у јужном дијелу Јуде. Они су продужили са начином непослушности и они су такођер погодили у ропство од Бабилонаца у 587.

Око једно стољеће касније мала група Јевреја вратила се у Јерусалим и поправили су град као и храм под вођством Јездре и Немије. Али њихова оданост Богу ускоро је постала ништавна као што је то био случај прије његова ропства. Кроз пророка Малахију, Бог је укорио свештенике због занемаре учења Његовог закона (Малахија 2:7-9).

У међувремену, Он је укорио народ због задржавања Његовог десетка за њих саме. “Еда ли ће човјек закидати Бога? А ви мене закидате; и говорите ‘у чему те закидамо’ у десетку и приносу. Проклети сте јер ме закидате, ви, сав народ” (Малахија 3:8-9).

Вође Јевреја у то вријеме преокренули су народну послушност и онда су завели у детаље регулисање тако да су присилили свакога да се покорава закону. Физички положај ових правила био је строг, али многи народ је продужио у јадном немару када је то долозило до духовнох положаја закона.

Касније је Исус укорио њихову кривовођену предност. Он је подржавао Јеврејско стално одржавање физичког начина закона и њихово вјрно десетковање. Али је он критиковао њихов подбачај такођер да схвате духовну вриједност вјере, милости и правде.

“Тешко вама књижевници и Фарисеји, лицомјери, што дајете десетак од метвице и од копра и од кима, а остависте што је најпретежније у закону:правду милост и вјеру; а ово је требало чинити и оно не остављати” (Матеј 23:23). Исус им је рекао да су они требали чинити обоје-изврживати закон десетка поред изражавања вјере, милости и правде. Исус Христос је потврдио закон десетка-давајући назад Богу дио од онога што је он дао нама. Ми не смијемо узимати за нас десетак који припада Њему.

Иза Ту и Сада

Бог жели да ми имамо поуздање у будућност. Његове Ријечи су пуне обећања поводом наше будућности у Његовом Царству. Ако ми вјерујемо у ова обећања ми ћемо ставити наше вријеме и енергију у постизању богатства духовног блага које ће трајати вјечно-благо које крадљивац не може узети од нас.

Ово је свајет од Исуса Христа. “Не сабирајте себи благо на земљи, гдје мољац и рђа квари, и гдје лупежи подкопавају и краду; него сабирајте себи благо на небу, гдје мољац ни рђа не квари, и гдје лупежи неподкопавају и не краду” (Матеј 6:19-20).

Ми треба да разумијемо и спроведемо ову вриједност у живот. Ме се требамо концентрисати на постизању карактерску особину која ће издржати изнад физичког живота. Изнад свега овога је љубав. Божија љубав мрзи на жељу крађе.

ДЕВЕТА ЗАПОВЈЕСТ **Истина Као Један Пут Живота**

“Не Свједочи Лажно На Ближњег Својега” (2. Мојсијева 20:16).

Како је важна истина? У потпуности цијенити Девету Заповјест, са њеном забраном лажи, ми требамо да схватимо како је истина важна Богу. Што нам Записи кажу за Бога, Његову Ријеч и истину? Види што нам неколко стихова каже: “Све су ријечи Божије чисте...” (Приче 30:5). Данило се односи на Божије Ријечи као “Књига истинита” (Данило 10:21). Исус Христос је рекао да Бога Оца, “Ријеч је твоја истина” (Јован 17:17).

Библија чисто скроз учи да “Бог није човјек да лаже” (4. Мојсијева 23:19). Она разјашњава да је “Права ријеч Господња, и свако дјело Његово истинито” (Псалм 33:4), пошто је “Бог вјеран” (5 Мојсијева 32:4). И “Истина Његова од кољена на кољено” (Псалм 100:5).

Као извор истине, Бог захтјева да његове слуге стално говоре искрено. Под Божијим надахнућем, Крањ Давид написао је: “Господе! Ко може сједити у сјеници твојој? Ко може наставати на светој гори твојој? Ко ходи без мане, твори правду, и говори истину из срца својега; ко не опада језиком својим, не чини другоме зло, и не ружи ближњег својега” (Псалм 15:1-3). Бог очекује истину да пробије сваку ствар нашег живота.

Христос и Истина

Успоставити поглед на истину као један свеопшти пут живота биће предност кад се Исус Христос врати да успостави Своју управу. “Овако вели Господ: ‘вратих се у Сион и насели се у сред Јерусалима, и Јерусалим ће се звати град истинити, и гора Господа над војскама света Гора” (Захарија 8:3).

Очекујући Христову управу у Царству Божијему, Псалм 85 изразито истиче Бошију вољу стављену на праведност и истину. “Да, близо је оније који га се боје помоћ Његова, да би населио славу на земљи нашој! Милост и истина сретше се, правда и мир пољубише се. Истина ће никнути из земље и правда ће с неба приникнути. И Господ ће дати добро, и земља наша даће плод свој. Правда ће пред Њим ићи, и поставиће на пут стопе своје” (стих 9-13).

У то вријеме Исус Христос ће настојати да цијело човјечанств слиједи Његовим стопама у прихваћању, вјеровању и говорећи истину.

Истина у Нашем Односу са Христом

Наш персонални однос са Богом кроз Његова Сина, Исуса Христа, почиње са нашим прихваћањем и предајом Божијој Ријечи као истини. “Кроз којега и ви, чувши ријеч истине, јеванђеље спасења својега, у којима и вјеровавши запечатисте се свтијем дохом обећања” (Ефесцима 1:13).

Када је Исус стајао на суду, пред Његово распело, Римски управитељ упитао је Христа да ли је Он стварно краљ. Исус је одговорио са навођењем Своје мисије и пажње који ће се осврнути на Његву поруку: “Ти говориш да сам Ја цар. Ја сам за то рођен, и за то дођох на свијет да свједочим истину. И сваки који је од истине слуша глас мој” (Јован 18:37).

Исуса Христа карактер је био (и јесте) један праведан одраз карактера нашег небеског Оца, Бога истине. У одговору на питање од једног од Његових ученика Исус је одговорио: “Ја сам пут и истина и живот. Нико неће доћи к Оци до кроз мене” (Јован 14:6). Његови ученици са “Владајући се по истини у љубави да у свему узрастео у ономе који је глава, Христос” (Ефесцима 4:15).

Да би били сљедбеници Исуса Христа ми морамо настојати да стално говоримо истину, показујући искрену љубав према другима. Ми морамо такођер прихватити и слушати, као “начин истине”, заповјести и науку Божију (Псалм 119:30, 151, 160). Самуило нам је рекао, “Само се бојте Бога и служите му истинито, свијем срцем својим, јер видите, какве је велике ствари учинио за вас” (1 Самуилова 12:24).

Лаж у Изобиљу.

То је подпуно немогуће данас бити сигуран ко, ако ико, говори истину. Скором свако покушава да равнотежира ризиковање да не буде ухваћен против ошутљиве користи лагања.

Неке трговине приказују изванредне производе у сакривеним триковима кад они оглашавају свој производ. Скором свагдје ми можемо видјети појединца, трговине и друге организације упетљане у искривљеним играма тражећи како обманљиви могу бити да не буду упадљиви закону или да уклоне своје муштерије.

Лаж је један прихваћен начин живота. Наш свијет је правилно описан са Исаијевим описивањем старог Израилја: “Нема никога да виче за правду, нити има кога да се пре за истину; уздају се у ништавило, и говоре лаж, зачињу невољу, и рађају муку” (Исаија 59:4). Како је Бог гледао на Израилјску епидемију лажни? “За то им реци овако, ‘Ово је народ који не слуша гласа Господа Бога својега, нити прима науке, пропаде вјера и нестало је из уста њиховије’” (Јеремија 7:28).

Онда као и сад, народ обично убацива обману у њихов однос-персоналан, социалан, политички, вјерски и економски. Недостатак искрености јесте тако широко прихваћен тако да јавна осуда више не охрабрује лаж. Тај захтјев треба доћи из нутра.

Да ли Си Ти Искрен?

Сад долази важно питање теби персонално: Да ли ти лажеш? Можда би било много пристојније да изразимо ово питање мало друкчије: Баш како је важно бити искрен теби? Или, да окренемо новчић: Да ли је лаж одвратна теби? Ова питања су јако важна. Теби је потребно да ти упиташ и одговориш на њих искрено сам себи.

Искушење за лаж никад не престаје. Лагати је тако брз и базнапоран начин да постигнеш предност над другима. То изгледа да нуди брзо избјегавање из срамоте, страха и грјеха. Али Библија каже, “Мрске су Господу лажљиве усне; а које рече вјерно миле су му” (Приче 12:22).

Ми се суочавамо са основном одлуком. Ми слиједимо Божији примјер искрености и вјерности у нашем ставу идодиру, или ми слиједимо примјер примјер оргиналног лажљивог, Сотоне. Исус нам је рекао да је ђаво “лажа и отац лажи” (Јован 8:44). Он је преварио Еву, онда је она наговорила Адама да има удио у забрањеном плоду (1 Мојсијева 3:1-6, 17). Овај чин непослушности донио је патњу и смрт на наше прве родитеље. Ђаво немилосрдној погрешно информише и заводи народ од тадај. Сотонски зловни уплив јете тако велик да он “вара сав васиони свијет” (Откривење 12:9). То је све скупа лако за нас да слиједимо његов примјер са нашим дјеловањем са другима, специјално када се лаж тако обично спроводи око нас.

Људска Природа је Заводљива

Учити се бити чврст и стално вјеран потребује смао-дисциплиму и храброст, у нашој чврстоћи и сталности ми се морамо ослонити на помоћ од Бога. Ми често пута нађемо себе радећи нешто што ми знамо да неваља. Онда, зашто, ми то радимо? Пророк Јеремија дао нам је одговор. “Срце је пријеварно више свега и ошак; ко ће га познати. Ја Господ испитујем срца и скушавам бубреге, да би дао свакоме према путовима његовијем и по плоду дјела његовије” (Јеремија 17:9-10).

Бог позна нашу нарав и открива нам како да је савладамо. Исус је разјаснио да, да чак кад ми и покушамо слушати, наше тијело је слабо (Марко 14:38). Нама не достаје одлука и снага да се одбранимо искушења. Онда, како ми можемо да неутралишемо ову слабост?

Бог је кроз перо апостола Павла, разјаснио узрок од и рјешење овог свеопштег људског проблема. Наводећи себе као примјер, Павле је описао бескрајну људску борбу: “Јер знамо да је закон духован; а ја сам тјелесан, продан под гријех. Јер не знам што чиним, јер не чиним оно што хоћу, него на што мрзим оно чиним” (Римљанима 7:14-15).

Ми можемо разумјети Павла. Ми смо искусили исто осујећење и грижу савјести. Павле је продужио: “Јер имам радост у закону Божијему по унутрашњему човјеку, али видим други закон у удима својима, који се супроти закону ума мојега, и заробљава ме законом греховнијем који је у удима мојим. Ја несретни човјек! Ко ће ме избавити од тијела смрти ове?” (стих 22-24). Павле је научио да народу треба помоћ да се уздигну изнад слабости људске природе.

Савладати Пријевару

Други апостол, Петар, одрекао се Исуса Христа и чак је лагао, у ноћи Његове издаје, да је био скупа са Њим (Матеј 26:69-74). Као Петар, многи људи налазе скором немогућим да напусте сву форму варке све док они подпуно не предаду свој живот Богу и непочну искрено тражити Његову помоћ. Та помоћ јесте радо на располагању. “Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што ми је угодно” (Филибљанима 2:13).

Ми требамо питати за ту помоћ. И како је ми можемо добити? Божија Ријеч каже нам: “Имајући дакле великога Поглавара Свештеничког који је прошао небеса, Исуса сина Божијега, да се држимо признања. Јер немамо Поглавара Свештеничког који не може пострадавати с нашијем слабостима, него који је у свачему искушан као и ми, осим гријеха. Да приступимо дакле слободно к пријестолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат за вријеме кад нам затреба помоћ” (Јеврејима 4:14-16).

Ми имамо при руци рјешење овој продириљивој и лукавој људској природи. Павле је молио чланове Ефеске Цркве да “обучете у новог човјека који је саздан по Богу у правди и светињи истине. За то одбаците лаж, и говорите истину сваки са својим ближњим; јер смо уд један другом” (Ефежанима 4:24-25)

Начин Истине

Они који добровољно вјерују и слушају истину Божију могу, да буду крштени и да приме Духа светог, постати чланови Цркве коју је Исус Христос основао. Он их успоређује са “свјетлом свијету” (Матеј 5:14). Они представљају “пут истине” (2. Петрова 2:2).

Павле је назвао Божију Цркву “ступ и тврђа истине” (1.Тимотију 2:2). Њени чланови су слуге “Богу живу и истиниту” (1 Солуњанима 1:9). И “право управља ријечу истине” (2. Тимотију 2:15), и то је обавеза Цркве да проповједа “истину јеванђеља” цијелом свијету (Галатима 2:5; Матеј 24:14; 28:19). Све је у животу једног Хришћанина усидрено на истину. Бог хће нас, као Своју дјецу, да се обавежемо истином и да изражавамо то у свеме што радимо. Због тога је Бог заповједио нама: “Не свједочи лажно на ближњег својега” (2. Мојсијева 20:16).

ДЕСЕТА ЗАПОВЈЕСТ

Права Праведност Долази из Срца

“Не пожели куће ближњег својега, не пожели жене ближњег својега, ни слуге његова, ни слушкиње његове, ни вола његова, ни магарца његова, нити ништа што је ближњег твојега” (2. Мојсијева 10:17).

Последња од десет Заповјести-против жеље-јесте уперена директно у срце и ум сваког живог бића. У забрани чезње, што означава не баш много што ми треба да радимо већ како ми мислимо. То нас пита да гледамо дубоко сами у себе да видимо што је у нама унутра.

Као са сваком од прошлих заповјести, то је уперено према нашем односу. Т специјално се односи на мисли које пријете том односу и може омогућити повреду нама и нашем сусједу.

Наш циљ означава и управља став којим ми одговарамо свакоме са ким долазимо у додир. Наш преступ Божијег закона љубави почиње у срцу, како је Исус потврдио. “Јер изнутра из срца људскога излазе мисли зле, прељубе, курварства, убистава, крађе, лакомства, пакости, злоће, лукавство, срамоте, зло око, хуљење на Бога, понос, безумље. Све ово зло изнутра излазе, и погане човјека” рекао је Христос. (Марко 7:21-23). Стога, то се слаже да формално навођење ових 10 основних заповјести, које означавају љубав Божију, требају се завршити са увидом на наше срце као извор нашег другарског проблема. Изнутра долазе жеље које нас изазивају и воде нас у страну.

Што је Лакомство?

Лакомство значи жудјети или жељети, специјално у претераном или непрописном смислу. Десета Заповјест не говори нам да су све наше жеље развратне. Већ нам говори да су неке жеље погрешне.

Лакомство је један развратна жеља за нечим што није правилно наше. То је обично зато што та ствар наше жеље већ припада некоме другоме. Али лакомство може такођер обухваћати нашу жељу за много више него што би ми

правилно дјелили. Средиште Десете Заповјести јесте да ми не смијемо на недозвољен начин желити ма шта то било које већ припада другима.

Опречно лакомству јесте једна позитивна жеља да се помогне другима да сачувају и штите њихов благослов од Бога. Ми се требамо веселити када су други људи благословени. Наша воља треба да буде придонесемо за напредак других, да учинимо наше присуство у њиховом животу један благослов њима.

Људска Природа је Себична

Наш природни наклон јесте да стално мислимо на себе. Ми смо много далеко заинтересовани у оно што ми можемо добити рађе него што ми можемо дати. То је бит оног што Бог осуђује у Десетој Заповјести. Он нам говори да престанемо мислити само сами за себе, да престанемо тражити само наш интерес. Лакомство је себичан приступ животу, и себичност је корјен нашег преступа Божјих заповјести.

“...Свакога куша његова сласт, која га вуче и мами”, као то Јаков каже. “Тада затрудњевши сласт рађа гријех; а гријех учињен рађа смрт” (Јаков 1:14-15). Јаков је увидио како опаснос изван контроле жеља може бити. “Одкуда ратови и распре међу вама? Не отуда ли, од сласти вашијех, које се боре у вашијем удима. Желите и немате; убијате и завидите, и не можете да добијете; борите се и војуете, и немате, јер не иштете” (Јаков 4:1-2).

Како је Јаков истакао, лакомство може бити корјен многих гријеха, чак убиство и рат. У колико се не контролише, што је само почетак мисли постаје опесија која води у дјело. Сваки од нас смо имали “понашање у чезњи нашег тијела, испуњавајући тјелесне жеље и жеље помисли” (Ефесцима 2:3). Ми смо сви дозврили нашој жељи да управља нашим понашањем. У ствари, ми смо сви гријешили (Римљанима 3:10, 23).

Једна Свеопшта Несрећа

Апостола Павла описивање лакомствених људи у пошљедње дане су поучна. “Али ово знај да ће у пошљедње дане настати времена тешка. Јер ће људи постати саможиви, поносити, среброљупци, хвалише, поносити, хулници, непокорни родитељима, неблагодарни, неправедни, нељубавни, непримирљиви, опадачи, неуздржници, бијесни, не доброљубљиви, издајници, нагли, надувени, који више маре за сласт него за Бога. Који имају обличје побожности, а силе су се њезине одрекли. И овије се клони” (2. Тимотију 3:1-5). Ово је један живи тачан опис нашега данашњег свијета.

Наше друштво није риједак у историји. Лакомство било је стално проклетство човјечанства. Говорећи о једном посљедњем краљу старе Јуде, Бог је рекао, “Али очи твоје и срце твоје иду само за твојим добитком и да прољевају крв и да чиниш насиље и кривицу” (Јеремија 22:17). Тај проблем није био само ограничен краљевима, “Јер од малог до великога сви се дадоше на лакомство, и пророк и свештеник, сви су варалице” (Јеремија 6:13).

Бог је изразио своју одвратност на Израилск лакомство и упозорио их о њеном коначном излазу: “Желе њиве и отимају их; желе куће, и узимају; чине силу човјеку и кући његовој, човјеку и нашљедству његову. За то овако вели Господ: ‘ево, ја мислим зло том народу, из којег неће извући вратова својих...’” (Михеј 2:2-3). Један блистав примјер од скором свих свеопште прихваћених лакомства јесте изниклих популарних државом-управљаних лутрија. Милиони народа предају свој дио плаће сваке недеље надајући се да ће добити једну фантазију

живота добра и раскоши. Такођер, коцкарошке меке свијета су јако популарна одмаралишта мјеста, специлизована у забавама привлачљива нашем темелном осјећају.

Подупирање лакомства јесте велико занимање. Огласивачке агенције и истраживачке фирме праве једно знање из руковођења себичних апетита потрошача. Као стари Израил, ми смо лакомствено друштво, од најмањег до највећег.

Једна Форма Кривобоштва.

Лакомство је много више озбиљније него само социјална болест. Кад ми ставимо похлепност, чежњу и себе изнад Бога, лакомство постане идолство. Павле нас је упозорио “Поморите дакле уде своје који су на земљи: курварство, нечистоту, сласт, злу жељу и лакомство, које је идолопоклонство. За које иде гњев Божиј на синове противљења” (Колашанима 3:5-6).

Павле свагдје повезује гријех лакомства са идолством, указујући на то да ово и други гријех може нас спречити да уђемо у Царство Божије. “Јер ово да знате да ни један курвар, или нечист, или тврдица (који је идолопоклоник) не ће имати дијела у царству Христа и Бога” (Ефесцима 5:5).

Борити се Против Лакомства

Исус је заповједио Својим сљедбеницима да “гледајте и чувајте се лакомства; јер нико не живи онијем што је сувише богат” (Лука 12:15). Такођер, Павле нам је рекао, “Ништа не чини уз пркос или за празну славу; него понизношћу чини један другога већег од себе. Не гледајте сваки за своје, него и за другијех” (Филибљанима 2:3-4).

Божији пут, пут љубави, јесте да вршимо такву врсту бриге за друге. “Јер ово, ‘Не чини прељубе’, ‘не уби’, ‘не укради’, ‘не свједочи лажно на ближњег својега’, ‘не зажели’, и ако има још каква друга заповјест, у овој се ријечи извршују, то јест ‘љуби ближњега свога као сам себе’. Љубав не чини зла ближњему; даклем је љубав извржење закона” (Римљанима 13:9-10).

Борити се против лакомства, ми требамо имати вјеру да ће Бог снабдјети један начин за нас да узадовољимо нашу правовољну потребу. Ми имамо јако добар разлог да имамо такво поуздање. Записи нам говоре да је Он рекао да нас никад неће оставити саме у колко га ми вјерујемо и слушамо. “Не будите среброљубци; будите задовољни са онијем што имате, јер Он рече, ‘не ћу вас оставити, нити ћу од тебе одустати” (Јеврејима 13:5).

Павле је изразио исти принцип у другој ријечи. “Јер ништа не доносимо на овај свијет, дакле не можемо ништа ни однијети. А кад имамо храну и одјећу, овијем да будемо задовољни. А који хоће да се обогате они упадају у напасти и замке, и многе луде шкодљиве жеље, које потапају човјека у пропаст и погибао. Јер је корјен свију зала среброљубље којему неки предавши се зађоше од вјере и на себе навукосе муке велике” (1. Тимотију 6:7-10).

Похлепност не може се побједити без Божије помоћи. Негативно било људске природе јесте једноставно сувише јако за нас да га савладамо сами. Да добијемо помоћ која нам је потребна, ми морамо за њу да питамо-специјално захтјевати да нам Бог дада Духа светог (Лука 11:13). Онда ми морамо дозволити Божијем Духу да ради у нама да промјене правац нашег мишљења. “По Духу ходите, и жеља тјелесније не извршујте”, Писао је Павле. Јер тијело жели против Духа, а Дух против тијела; а ово се противи једно другом, да не чините оно што хоћете”

(Галатима 5:16-17). Дјела 2:38 разјашњава како ми можемо примити Духа светога. (Осигурајте се да наручите нашу бесолатну књижицу *Пут У Вјечни Живот*.)

Управљати Нашим Жељама

Ми требамо оријентисати наше жеље у правилном правцу. Исус је разјаснио да ми требамо “иштите најприје царства Божијега, и правде Његове” (Матеј 6:33). Он је такођер упутио нас: “...Сабирајте себи благо на небу, гдје ни мољац ни рђа не квари, и гдје лупежи не подкопавају и не краду. Јер гдје је ваше благо, ондје ће бити и срце ваше” (стих 20-21).

Правилан и пробитачан однос, духовно разумјевање и мудрост су примјер од дугорочног богатства које Бог жели да ми тражимо. “Ако призовеш мудрост, и к разуму подигнеш глас свој, ако га устражиш као сребро, и као сакривено благо ако добро устражиш. Тада ћеш разумјети страх Господњи, и познање Божије наћи ћеш” (Приче 2:3-5).

Бог каже да је “Боља мудрост од драгога камења, и што је год најмилијих ствари не могу се изједначити са њом” (Приче 8:11). Његове Ријечи описују неке мудросне награде: “Плод је мој бољи од злата...и добитак је мој бољи од најбољега сребра. Путем праведнијем ходим, посред стаза правнице. Да онима који ме љубе дам онима што јест, и ризнице њихове да напуним” (стих 19-21). Исплати се тражити разум и правду.

Желити да се истакнемо у нашој животној потјери може бити правилна амбиција. Ако започнемо са користи и другима с нашим циљом, Бог одобри наше постигнуће потребне способности и знање које доноси корист и напредак у овом животу. Као мудри слуга Божиј пише: “Јеси ли видио човјека устаоца на послу? Таки ће пред царевима стајати, а не ће стајати пред простацима” (Приче 22:29).

Бог хоће бригу о другима да буде повод за нашу жељу. Понекад наша услуга њима произвешће дивну награду за нас. Али само ако је наше срце упрто на давати рађе него узимати наша жеља ће бити изазвана на прави пут. Ми морамо замјенити чезњу са служењем и љубави према другом народу.

Књига Јеврејима опомиње нас да не заборавимо “добро чинити и давати милостињу; јер се таквијем жртвама угађа Богу” (Јеврејима 13:16). Ми требамо да се угледамо на примјер апостола Павла, који је рекао, “Сребра, или злата, или руха ни у једног не заисках...Све вам показа да се тако ваља трудити и помагати немоћнима, и опомињати се ријечи Господа Исуса коју Он рече: ‘многа је блаженије давати него ли узимат’” (Дјела 20:33-35).

Десет Заповјести у Новом Завјету.

Најдуље поглавље у Библији јесте продужена захвалност Божијих Ријечи и закона. “Велики мир имају они који љубе закон твој, и у њих нема спотицања”, каже нам. “Чекам спасење твоје, Господе, и заповјести твоје извршујем. Душа моја чува одкривења твоја, и ја их љубим веома” (Псалм 119:165-167). Кад би само цијели свијет гледао Божији закон у овом свјетлу! Али, на нашу срамоту, Десет Заповјести су одбачене као основа људског владања од нашега друштва. Чак и многи који тврде да слиједи Христа данас их сматрају као неважеће зато што су научени да је Божији закон укинут са Христовом смрћу.

Ипак Божије Ријечи нам говоре да је Његов закон “савршен” и Његове уредбе “су итините, праведне сви колики” (Псалм 19:7, 9). Према том, одушевљени

аутор горе опет тврди, “И чуваћу твој закон свагда, до вијека и без престанка” (Псалм 119:44). Дали је то важно ако ми држимо Десет заповјести?

Пронаћи Одговор

Зар то не би било дивно кад би ми могли упитати Исуса Христа да ли је одржавање Десет Заповјести још увјек потребно, специјално да примимо вјечни живот? У ствари, то није тешко како то изгледа. Ово је питање постављено Исусу, и Библија је сачувала Његов одговор нама. “И гле, неко приступивши рече му: ‘Учитељу благи! Какво ћу добро да учиним да имам живот вјечни?’ А он рече му, ‘зашто ме зовеш благијем? Нико није благ осим једнога Бога. Ако желиш ући у живот, држи заповјести’” (Матеј 19:16-17). То је јасно што може бити јасније. Исус је рекао да Он очекује било кога ко жели примити дар вјечног живота да треба држати Божије заповјести.

Онда је та особа упитала на које заповјести Исус мисли. Дали је Он имао Десет заповјести на уму, или се Он ослонио на многи сувишак библиских правила учених од других вјерских вођа? Исус није оставио сумњу. Кад је упитан које, Исус је одговорио: “Да не убијеш”, “Не чини прелјубе”, “Не укради”, “Не свједочи лажно”, “Поштуј оца и матер”, “И љуби ближњег свог као сам себе” (стих 18-19).

Он је укратко поновио половину од Десет Заповјести. Он је онда навео другу заповјест, из 3. Мојсије 19:18, која је обухватила садржај од Десет Заповјести и потврдио вриједност остатка закона. Он се чисто осврнуо на закон Божји, а не ограничио додатоком од неких других вјерских вођа (Матеј 15:1-3).

Дали је Нови Завјет Укинуо Заповјести?

Библија нам говори да је Христос дошао као наш Заступник новог завјета (Јеврејима 8:6). Популарно вјеровање да је Нови Завјет укинуо Божиј закон одражава један неспоразум обојице завјета. Бог каже нама да је Он промјенио оригинални уговор и направио “боњег завјета, који се на бољијем обећањима утврди” (стих 6). Али није успостављен на друкчијем закону. Закон је остао исти.

Ту је било, ипак, једна слабост, или мана, у оригиналном уговору. Та мана била је од народа, а не од закона. “Јер кудећи их говори: ‘ево дани иду’ говори Господ, ‘и начинићу с домом Израилевим и с домом Јудинијем нов завјет’” (стих 8). То је био разлог пошто народ “јер они не осташе у завјету моме, и ја не марих за њих” говори Господ (стих 9).

У Старом Завјету Бог је написао закон на двјема каменим плочама. То је било с поља, није био дио мисли и мотива народа. То је било у њиховим књигама але не у њиховом срцу. У Новом Завјету Бог пише закон у ум и срце Свог народа (Јеврејима 8:10; Јеремија 31:33-34).

Омогућити народ да усвоји Његов закон-да га воли и извршује радо и добровољно-Бог је дао ово обећање: “И даћу вам ново срце, и нов ћу дух метнути у вас, и извадићу камено срце из тијела вашег, и даћу вам срце месно. И Дух Свој метнућу у вас, и учинићу да ходите по мојим уредбама и законе моје да држите и извршуете” (Језекиља 36:26-27). Божји Дух омогућује Његов народ да одржавају Његов закон.

Народу недостатак Духа светог је немогуће цијелог срца послушност. Зашто? “Јер тјелесно мудровање непријатељство је Богу, јер се непокорава закону Божијему нити може. А који су у тијелу не могу Богу угодити” (Римљанима 8:7-

8). Ово је зашто Стари Завјет и Нови Завјет се разликују. Павле је то разјаснио “Јер што закону није бјеше немогуће јер бјеше ослабљен тијелом, посла Бог сина својега у обличју тијела грјеховнога, за за гријех осуди гријех у тијелу. Да се правда закона испуни у нама који не живимо по тијелу него по духу” (Римљанима 8:3-4; види такођер 1 Јованова 3:4).

Интернационални Критични Коментар, у односу на Римљанима 8:4, каже: “Божија сврха у ‘осуђујући’ гријех било је Његовом законско захтјеву да би се испунио у нама, то јест, да његов закон може бити успостављен у смислу од намање бити истински и искрено поштован-испуњење обећања у Јермији 31:33 и Езекиља 36:62.1”.

У биљешки на дну странице за Јермију 31:33-33 коментар тумачи да овај навод “је често пута погрешно схваћен као обећање новог закона да замјене стари или друкчије као обећање вјере без закона у подпуности. Али ново обећање обећано у стиху 33, јесте у ствари, ни нови закон ни нова слобода од закона, већ искрена унутрашња жеља и настојање са стране од Божијег народа да слушају закон већ једном у њима...”

Ови наводи у Новом Завјету потврђују, или нарочито или са примјером, да је Исус Христос и апостоли гледали Десет Заповјести као потребан дио Хришћанског живота.

Прва Заповјест: Матеј 4:10; 22:37-38. **Друга Заповјест:** 1 Јованова 5:21; 1 Коринћанима 6:9; 10:7,14; Ефесцима 5:5. **Трећа Заповјест:** Матеј 5:33-34; 7:21-23; Лука 11:2; 1 Тимотију 6:1. **Четврта Заповјест:** Лука 4:16; Дјела 13:14,42,44; 16:13; 17:2; 18:4; Јеврејима 4:4,9. **Пета Заповјест:** Матеј 15:3-6; 19:17-19; Ефесцима 6:2-3. **Шеста Заповјест:** Матеј 5:21-22; 19:17-18; Римљанима 13:9; Галатима 5:19,21; Јаков 2:10-12. **Седма Заповјест:** Матеј 5:27-28; 19:17-18; Римљанима 13:9; 1 Коринћанима 6:9; 10:8; Ефесцима 5:5; Галатима 5:19-21; Јаков 3:10-12. **Осма Заповјест:** Матеј 19:17-18; Римљанима 13:9; Ефесцима 4:28. **Девета Заповјест:** Матеј 19:17-18; Римљанима 13:9; Колашанима 3:9; Ефесцима 4:25. **Десета Заповјест:** Лука 12:15; Римљанима 7:7; 13:9; Ефесцима 5:3,5.

Много народа је чуло да је Исус укинуо Старог Завјета закон. Овдје опет Исус нам је дао Свој властити одговор: “Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нијесам дошао да покварим, него да испуним. Ја вам заиста кажем: докле небо и земља стоји, не ће нестати ни најмањега словца или једне титле из закона док се све не изврши. Ако ко поквари једну од ових најмањијех заповјести, и научи тако људе, најмањи назваће се у царству небескоме; а ко изврши и научи, тај ће се велики назвати у царству небескоме” (Матеј 5:17-19).

Опет, Исус је говорио јасно и до тачке. Божији закон није укинут, и, односећи се на Христове властите ријечи, било ко да учи друкчије директо протуслови се Њему и јесте у прилично тешко духовном стању. Многи мисле да не требају да држе Божји закон пошто га је Исус “испунио”. Али тај народ основно погрешно разумије Христове јасне ријечи. Ријеч преведена Испунити у овом наводу значи “напунити, напунити до краја” (*Vine's Complete Expository Dictionary Of Old and New Testament Words, "Fill"*), и то је стварно оно што је Исус и учинио. Он је префектно држао Десет Заповјести и подпуно испунио њихов значај. Он је показао њихов духовну намјеру, разјашњујући да неоправдана срџба изједначава се са убиством (стих 21-22), а жудња јесте ментална и ганута прељуба (стих 27-28). Исус је испунио значај од Десет заповјести.

Он је такођер учинио без поговора јасно да Бог цијени народ који држи Његов закон. Али било ко ко престапа Његове заповјести убрзо смањи Божији наклон према њему.

Исус очекује много више од нас него једноставну усмено подржавање. Он захтјева да ми радимо онако како је то Отац заповједио. Исус каже, “Неће сваки који ми говори: ‘Господе! Господе’ ући у царство небеско већ који чини по вољи Оца мојега који је на небесима” (Матеј 7:21). Исус је просто учио послушност Божијем закону.

Ту нема једноставног извињења за вјеровање да је Исус дошао да укине било коју заповјест Божију. Опречно томе, кад је упитан, “Учитељу благи, какво ћу добро да чиним да имам живот вјечни?” Он је одговорио, “Ако желиш ући у живот, држи заповјести” (Матеј 19:16-17).

Он је разјаснио да са одржавањем Десет Заповјести јесте један предходни услов за примање Божијег дара вјечног живота. Један који се покаје јесте један који једноставно почиње да одржава закон Божији, пошто је гријех гријех преступ овог закона (1 Јованова 3:4).

Павле је Учио Послушност Закону

Неки изабрано употребљују дјелове апостола Павла писма говорећи да је он учио против Божијег закона. И ако Павле је учинио један од најачих и непобитних изјава у подржавању за одржавање Божијег закона. Опречно вриједности за обрезање са вриједности Божијих заповјести, Павле је рекао, “Обрезање је ништа, и необрезање је ништа; него држање заповјести Божјех” (1 Коринћанима 7:19). Тумачење од Нове Коректуре Превода јесте много описљивија, говорећи *“држање заповјести Божијих је све”*.

У уводном своме писму цркви у Риму, Павле је разјаснио да он и остали апостоли имају све “примисмо благодат и апостолство, да покоримо све незнабожце вјери имена Његовога” (Римљанима 1:5). Шта је Павле персонално настојао да одржава? У садржају описујући борбу који ми сви водимо против слабости тијела, Павле је рекао, “са умом мојим служим закону Божијему...” (Римљанима 7:25). Божји закон је био написан у Павловом уму и срцу исто као што то треба да буде у нашем (Јеврејима 10:16).

Павле је чисто разјаснио свој персонални поглед на Божији закон: “Тако је дакле закон свет и заповјест света и праведна и добра” (Римљанима 7:12). И “Јер имам радост у закону Божијему по унутрашњему човјеку” (стих 22). Он то зове један “духовни” закон (стих 14). Павле је учио, “Јер пред Богом нису праведни они који слушају закон, него ће се они оправдати који га творе” (Римљанима 2:13). Ово су једноставне изјаве показујући да је Павле у подпуности подржавао Божији закон.

Они који се противе Павлу били су први да га неправедно оптуже да је прекржио закон. Они су донијели оптужбу која је била кроз вјекове. Бранећи себе, Павле је оштро поговарао да је он био законоломац било које врсте. На једном од његовог суда “стадоше у наоколо Јевреји који су били дошли из Јерусалима, и многе тешке кривице изнесоше на Павла, које нису могли посвједочити. Кад је он почео да одговара, ‘нити закону Јеврејском, ни цркви, ни ћесару што згрјеших’” (Дјела 25:7-8).

У једном истом смислу Павле је истакнуто рекао онима који су га судили да је он продужио да употребљује Старог Завјета Записе као власт за његово вјеровање: “... Овако ти пак признајем да у путу, који ови називају јерес, тако

служим Богу отачкоме, вјерујуће све што је написано у закону и пророцима: (Дјела 24:13-14).

Оптужба-онда или сада- да је Павле учио против закона Божијега јесте једна лаж. Чак у свом проповједању незнабожцима, он је рекао, “Јер не смијем говорити што које Христос не учини лрза ме за послушање незнабошцима ријечју и дјелом...” (Римљанима 15:18). Павле је одржавао заповјести Божије. Он их је предавао Јеврејима и незнабожцима исто.

Милост, Вјера и Закон

Павле је учио да је спасење један дар од Бога са балагодаћу кроз вјеру (Ефесцима 2:8). Грчка ријеч за “благодат” јесте *ћарис*, значи дар или наклоност. У Новом Завјету то се може односити на или на Божију дар или милост или Његов милостиви наклон. Павле је то учинио јасним кроз његово писање да Божија милост води у спасење јесте “Не од дјела, да се неко не похвали” (стих 9). Али Павлов изнад свега перспектива према Хришћанском раду јесте опћенито игнорисана од опенената за послушност Божијег закона.

Погледај на Павлов поглед у следећем стиху. “Јер смо његов посао, саздани у Исусу Христу за дјела добра, која Бог најприје приправи да у њима ходимо” (стих 10). Они који игноришу разлог за наше добро Божијег “посла”, ко игнорише зашто смо ми “саздани у Исусу Христу за дјела добра” и зашто ми треба да “ходимо” у њима, промашава један главни дио Павлове поруке.

Види Павлову узајамни однос послушности и рада односећи се на спасење на Божији рад у нама, које нас омогућава да постигне Његову сврху у нама. “Тако, љубазни моји, као што ме свагда слушасте, не само кад сам код вас, него и сад много већма кад нијесам код вас, гледајте спасеније своје са страхом и дрктањем. Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што му је угодно” (Филипљанима 2:12-13).

Свакако опроштење и спасење јесте дар од Бога. Оно се не може зарадити. Као жива бића ми немамо ништа од велике важности да би могли платити за опроштење наших гријеха и наше спасење. Ипак Исус је једноставно рекао нама “него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути” (Лука 13:3,5). Кроз покајање ми не добивамо спасење, већ покајање је једна предходни услов за спасење.

Покајање је једноставно окренути се од гријеха, одбацили безвредно понашање (1 Јованова 3:4). Ми не можемо примити Дух свети и бити преокренути у колико ми нежељимо да се покајемо и да живимо као закон-послушни народ (Дјела 2:38).

Вјера је још један предходни услов за спасење. Ми читамо да “А без вјере није могуће угодити Богу” (Јеврејима 11:6). Ми требамо бити “И оправдаће се за бадава балагодаћу Његовом, одкупом Исуса Христа. Којега постави Бог очишћење вјером у крви Његовој...” (Римљанима 3:24-25). Али једноставно вјеру Бог захтјева али то не значи да смо зарадили спасење кад имамо вјеру.

Такођер ми не заслужујемо спасење са радом. Већ, како многи записи наводе у овој брошури показују, Бог чисто очекује вјеру и послушност од оних којима ће он дати дар вјечног живота. Они који одбијају послушност Божијем закону изабирајући за истицање неких изјава Павла чине и подпуно игноришу друге који чисто потврђују њихову сврху..

Павлова дискусија о вјери и раду у Римљанима 3 јесте један од таквих записа. У стиху 28 ми читамо, “Мислимо дакле да ће се човјек оправдати вјером без дјела закона”. Павле је говорио о оправдању: Христова смрт покрива наше прошле преступе. Он нам показује да ми никад не можемо зарадити опроштење.

Али ово нема ништа са оним како ми треба да живимо. То се не односи на важност Божијег закона као вођа нашем понашању. Павле једноставно говори само како “гријех који смо ми раније учинили” може бити “опроштен” (стих 25) тако да ми можемо живјети животом као послушне слуге Божије.

Да будемо сигурни да смо ово разумјели, Павле каже у стиху 31, “Кваримо ли дакле закон вјером? Боже сачувај! Него га јо утврђујемо”. Павле жели да ми схватимо да он чак и не напомиње да је Божији закон био поништен или укинут. Опречно, без закона ми не би имали начин да разумијемо што је гријех а што није пошто “јер кроз закон долази познање гријеха” (стих 20). Сјети се, за гријех да постоји то онда треба да буде закон “гријех је безакоње” (1 Јованова 3:4).

Потом, Павле говори да појам Божије “милости” или опрштење потврђује да је Његов закон још на снази и да је гријех преступ тог закона. Божија милост кроз вјеру захтјева један закон који означава гријех који треба да се опрости. Онда, понављајући Павла “Кваримо ли дакле закон вјером? Боже сачувај! Него га још утврђујемо”.

Петар и Јован Учили су Послушношћу

Апостол Јован је чисто означио гријех, говорећи нам “гријех је безакоње” (1 Јованова 3:4). Као Павле, Јован је описао свете као “који држе заповјести Божије и вјеру Исусову” (Откривење 14:12). Он нам такођер даје озбиљно упозорење: “Који говори: ‘вјерујем га’ а заповјести његовије не држи, лажов је, и у њему истине нема” (1 Јованова 2:4). Петар је такођер дао слично упозорење. “Јер ако одбјегну од нечистоте свијета познањем Господа и спаса нашега Исуса Христа, па се опет заплету у њих и буду надвладани, буде им пошљедње горе од првог. Јер би им било боље да нису познали пута правде, него ли кад познаше да се врате натраг од свете заповјести која им је предана” (2. Петрова 2:20-21).

У пошљеном поглављу Библије, Исус Христос јроз Јована (Откривење 1:1) опомиње нас од врховне важности Божијих заповјести за наш вјечни живот. “Благо онима који творе заповјести Његове, да им буде власт на дрво живота, и да уђу на врата у град” (Откривење 22:14).

То је важно да ми вјерујемо што је Исус и Његови апостоли казали о њиховом погледу на заповјести Божије. Једном кад то постане јасно нама, онда разматрање човјека не може спотаћи нас од поштовања и послушности тим заповјестима од срца.

Бог је рекао Мојсији: “О, кад би им било срце свагда тако да ме се боје и држе све заповјести моје свагда, да би добро било њима и синовима њиховијем до вијека!” (5 Мојсијева 5:20). А Исус је рекао, “Ако заповјести моје уздржите остаћете у љубави мојој, као што ја одржах заповјести оца својега и остајем у љубави његовој” (Јован 15:10).

Сјети се савјета из првог Псалма: “Благо човјеку који не иде на вијеће безбожничко, и на путу грешничком не стоји, и у друштву неваљалијех људи не стоји. Него му је омилио закон Господњи и о закону Његову мисли дан и ноћ! Он је као дрво усађено крај потока, које род свој доноси у своје вријеме, и којему лист не вене: што год ради у свеме напредује” (Псалм 1:1-3).

Христова Нова Заповјест

Исус је рекао, “Нову вам заповјест дајем да љубите један другог, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом” (Јован 13:34). Дали је Исус замјенију

чисто значење од Десет Заповјести са новим вјерским принципом: љубав насамо мошњ управљати нашим животом?

Да ли ова нова заповјест уклања Десет Заповјести и замјењује сав библиски закон? Исус је јасно одговорио ово важно питање кад је Он рекао, “Не мислите да сам дошао да покварим закон или пророке” (Матеј 5:17).

Ипак многи народ који вјерује у Христа као њихова Спаситеља такође вјерују да да ова нова заповјест их ослобађа од обавезе одржавања Божијих заповјести. Они погрешно разумију што је Исус рекао и мислио. Свети Записи, и Старом и Новом Завету, уче нас да ми морамо волити један другог (3 Мојсијева 19:18). Исус није завео љубав као нови принцип. То је већ било у Библији и основни дио Божијег упуства старом Израиљу.

Што је, онда, било ново у Христовој “новој заповјести?”. Примјети његове ријечи. Он каже да ми такођер “волимо један другог; као што сам ја вас љубио...” Што је било ново био је Његов властити примјер љубави! Цијели свијет има, у Исусу, диван модел љубави Божије у Христовој префектном римјеру о љубавној послушности. Христос нас је волио толико да је Он жртвовао Свој властити живот за нас. Он је сам то разјаснио: “Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје” (Јован 15:13).

Исус је дошао као свијетло у овај свијет да освјетли примјену и употребу краљевског закона љубави. Ми више немамо изговора да кажемо да ми не разумијемо што и како требамо радити. Исус је показао што је љубав и послушност у ствари јесте: “Ако заповјести моје уздржите остаћете у љубави мјој, као што ја одржах заповјесте Оца својега и остајем у љубави Његовој” (Јован 15:10).

Ми радимо у складу са Исусовом новом заповјести кад ми извршујемо сваку заповјест Божију у једном искреном љубавном поступку и драговољни смо да дамо живот за друге.

Избор је Наш

Свака особа треба да изабере да ли ће слушати живог Бога, који нам је дао Десет заповјести. Његова основа може нам бити за неше мисли, мјера за наше понашање. Оне могу наоштрили наш ум и срце. Или ми можемо игнорисати и изабрати други пут.

У доношењу наше одлуке, ми се требамо сјетити Исуса Христа ријечи: “Ако желиш ући у живот, држи заповјести” (Матеј 19:17). Бог нас савјетује да размотримо наш избор. “Гле, изнесог данас преда те живот и добро, смрт и зло. Јер ти заповједам данас да љубиш Господа Бога својега ходећи путовима Његовијем и држећи заповјести Његове...Да сам ставио пред вас живот и смрт, благослов и проклетство; за то изабери живот, да будеш жив ти и сјеме твоје” (5 Мојсијева 30:15-19).

